

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Търсят се лидери 4

Лидерът се излъчва от хора, в които се разпада нещо. Например чувството им на самоуважение, здравият им смисъл.

Чомски: геамериканизация на света 5

Светът вече схваща САЩ като гържава-стръвница.

Тютюневият клин 6

Безсмисленото гърдорене за пушенето постигна една единствена цел – поредното изкуствено разделение на хората.

Стиймпънкът 7

Пародия, но и опит за „рестарт“ на света, така че да си спестим случилите се злини, да поемем по „правилния път“.

България – разорената целина 9

Колко красиви лъжи могат да скрият грозните истини за българското земеделие?

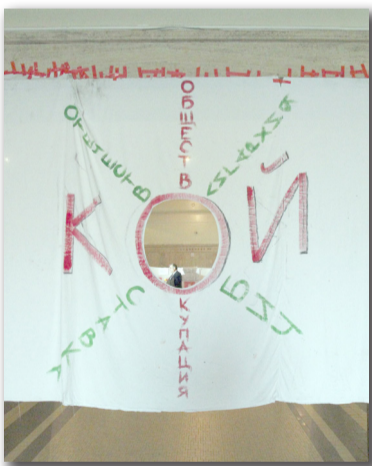
Тема на броя:
АУДИТОРНА ЗАЕТОСТ

СТУДЕНТСКА
ОКУПАЦИЯ
•
РЪКОВОДСТВО
ЗА ЕКСПЛОАТАЦИЯ

Кой
кого е
окупирали?

ТЕМА НА БРОЯ: АУДИТОРНА ЗАЕТОСТ

Тактика и стратегия на сегашните студентски окупации

Направо на въпроса: дотук поведението на т. нар. „ранобудни“ с минимални уговорки може да се смята за революционно. С други думи, ФАБ приветства тактиката на окупационните студентски стачки, макар да храни надежда, че те ще се развиват в по-радикална посока. Надеждите ни имат основание – последната (към момента на предаването на вестника за печат) инициатива на посъбудената студентска младеж за всеобща национална стачка е белег за решителност и зрялост. Именно зрялост, студентите не са „дечица“ – на тяхната възраст мнозина революционери, например лидери на Априлското въстание, вече са загивали в неравен бой с поробителите

(немалко от тях са наричали поробители само султана, бейовете и чорбаджиите измежду собствените „сънародници“).

Подчертаваме: самият факт на активни действия от страна на студентите вече е позитивен. Остава да натрупат навици в самоорганизацията, в убеждаването на колегите, да съберат кураж в сблъсъци с униформени и „цивилни“ поддръжници на властта. И дано се пазят от глупости, каквито са викането на полиция при конфликт със задкулисно контролираните от самата нея агиткаджи.

Но ако тактиката на сегашните протести заслужава предпазливо одобрение, то стратегията им, тоест целите, които окупациите си поставят, търпи унищожителна критика – и то за доброто на самите студенти.

Повечето от нас, които се мъчим да поддържаме традициите на Федерацията на анархистите, също бяхме студенти, също окупирахме ВУЗ-овете през 1990-те. Нагнпреварвахме се кой ВУЗ да бъде окупирани, имаме чисти стремежи и огромни дози наивност, че наистина „променяме система-

» » » продължава на страница 3

ОСОБЕНОСТИ НА НАЦИОНАЛНОТО ГОСТОПРИЕМСТВО

Бежанци и икономика

Те продължават да прииждат. Българските граждани недоволстват. Недоволството цъфти и връзва най-различни плодове. Отровните са: затваряне на границата, 5 милиона грешни пари за 30 км ограда между страната ни и Турция. Уж щяла да пази и от шап, прониквал оттам, макар че кошките ваксинират добитъка си, а тук „отговорните институции“ не го правят. Нашенските животновъди пък не могат да си го позволят за своя сметка, умъртвя-

ването на животни се оказва по-евтино – икономическа логика ли е това?

Паника: прииждат исламисти, диваци, абе „чужди хора“. Изяждат ни социалните помощи! Но колко изяждат партийните субсидии, административните разходи, издръжката на полицията, далаверите с обръчи от фирми чрез „обществените поръчки“? Бежанците ще променят етническия състав на „нацията“! Интересна мисъл е последното, защото сирий-

ците надали са във възторг от зимата, както са свикнали с друг климат. И що за нация е в опасност, щом тя разчита на социални помощи, а не на производство? Може би по-добре е да се промени, щом мързелът, правенето на пари от нищо и нулева съпротива срещу собствените мутри са станали нейни „ценности“? Или все още има някакво истинско достойнство у съотечествениците ни? Точно край Софийските хали припаг-

» » » продължава на страница 3

СВОБОДНА
МИСЪЛ

АБОНАМЕНТ 2014

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,
Абонаментът
за вестник „Свободна мисъл“
завършва на 15 декември.
Можете да се абонирате във
всички пощенски клонове в
страната.

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 649

1 година: 6,00 лв
6 месеца: 3,00 лв
3 месеца: 1,50 лв

БЕЗ
ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

АПОКАЛИПСИС-КОГА?

ДНЕШНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

В своя коментар към статията на Крейг Неокониализмът на Вашингтон и стремежа му да съхрани световната си хегемония, американският анализатор Антъни Уил казва, че **съществува англо-американски елит от невяротна богати банкерски семейства, съсредоточени на една квадратна миля в лондонското Сити, стремящи се към създаване на световно правителство.** Те контролират световния банков апарат. Имайки възможност да печатат и създават пари от въздуха, Ротшилдови са натрупали състояние, което надхвърля 300 трилиона долара (нещо почти невероятно, като се има предвид, че БВП на САЩ възлиза на по-малко от 15 трилиона и че горната сума е 3000 пъти по-голяма от „богатството“ на Бил Гейтс). Такива невероятни парични суми са породили през 19 век концепцията за „властта на парите“. Това е неумолимата сила, която контролира съдбините на страни и континенти. Тя предизвиква войни, изпраща определени хора във висините и смъква други в низините.

През 20 век терминът „власт на парите“ беше изваден от употреба, доколкото властовият елит получи пълен контрол над СМИ. В този век е забранено, чрез „банковата тайна“, да се пита за функциите на централните банки или да се обсъждат валутните им и парични операции. Тези концепции са недостъпни за разглеждане и всеки, опитал се да ги анализира в рамките на „свободната пазарна икономика“, се е подхвърлял на опасността от професионално, ако ли не и персонално маргинализиране...

Днес, твърдят – продължава Крейг, – **времената са се променили. Но може ли да се оправдае печатането на долари от въздуха? Създаването на трилиони долари с натискане на копчето и раздаването им на приятели? Когато хората започват да разбират функционирането на финансовата пирамида, наречена централно банкиране, това води до всеобщо негодувание. Ние сме склонни да считаме, че гневът им още не е достигнал кулминационната си точка. Елитите се надяват на подобрене на икономическата конюнктура, когато хората ще заживеят както преди, ще престанат да се интересуват от финансите и ще изгубят интереса си към очевидното, и световното правителство ще стане реалност.**

Но проблемът е в това, че ако западните икономики оздравеят напълно, проектът за такова правителство ще навлезе в задънена улица. Нужен е известен хаос и обърканост

(включително в продоволствието – храни и вода), иначе хората няма да почувстват необходимостта от глобална валута, единна политическа система, общ съд и т. н., но трябва да се избегнат големите сътресения или събития, които могат да излязат из под контрол, когато безредиците не ще могат да се контролират с всичките пари на света...

Амбициите на англо-американския елит са безумни; техните планове в краткосрочна перспектива са невероятни и невъзможни, но те ги преследват упорито, което означава, че напред ни очаква период на обърканост и хаос, при това не само в забравените от бога кътчета на земното кълбо, а и на Запад. Тези събития ще се отразят върху благосъстоянието и безопасността на обикновените хора. Важно е да видим света, такъв какъвто е“. (08.04.2011)

Колкото и „странно“ да е, крахът на СССР през 1991 г. дава началото на разрухата на американската икономика. Настъпването на „края на историята“ принуждава китайските и индуски ръководители да се присъединят към победителите и да открият страните си за инвестиции на капитали от „първия свят“. В резултат на това, за пръв път в историята американските корпорации създават огромно количество безработни и нископлатени работници. Гигантското прераждане на евтина работна ръка в Индия и Китай води до наемането на работници срещу баснословно ниски заплати и до огромни печалби за „деловите люде“ от Уол Стрийт, за акционерите на компаниите.

Поради разходите за войните и износа на производството, там където работната сила е по-евтина, САЩ са на път да се превърнат в началото на XXI век в една потъомкиновска „свръхсила“, каквато беше „светската“ през 80-те години на XX век. Свързаното с това свиване на вътрешния пазар, на приходите и на масовото потребление, Обама контраатакува с ново граньно изстискване на „средната класа“ и на петото съсловие. Промените и решенията на натрупващите се проблеми ще започнат едва след като очертаващата се катастрофа на САЩ стане факт, поради ненаситната алчност на американските олигарси, които, подобно на „светските“ партийни гангстери и мародери, ще държат властта до собственото си самоуничтожение и ще продължат да задушават американската икономика чак до смъртоносния изход.

Крейг твърди, че правителството на САЩ и СМИ (средствата за масово идиотизиране) създават все нови призраци и прецеденти в страната и в света, които са необходими за мотивирането и за осъществяването на налудничавите планове на американските „елити“ за световна хегемония и за все по-големите печалби на финансовата олигархия и на военната индустрия. Американците вярват, че в САЩ има „свобода и демокрация“, докато те са управлявани от мощни групи, които контролират политиците, давайки им пари за предизборните кампании. Икономическата политика се провежда в интерес на крупните финансови корпорации. Банките получават „помощи“ в размер на трилиони долари, за да получат още по-големи печалби за сметка на десетките милиони американци, които губят дом, работа, медицинско осигуряване и пенсия. Когато те проумяват, че СМИ са един голям публичен дом на скъпо платени журналистически протитутки, може би ще разберат, че са безсилни крепостни на финансовите и военнопромишлени собственици на политически бардак във Вашингтон, ще се научат да разпознават фактите и да мислят със собствените си глави. Тогава те ще започнат да се изтръгват от вцепенението си и ако човешкият род има бъдеще, ще удари часът на американската „жакерия“, на палещите на замъци и на тяхната „Година първа“.

Анализирайки външната политика, Крейг казва, че за изтеклото десетилетие от XXI век Вашингтон е убил, осакатил, изгонил от страните им и превърнал в сираци и вдовици милиони мюсюлмани в шест страни, в името на „човешките права“ и „войните с тероризма“. Това са военни престъпления, за които нацистите са били осъдени и водачите им – обесени. Военните кампании са стрували на данъкоплатците 4 трилиона долара и са довели до невиджано през цялата история на САЩ обогатяване на военнопромишления комплекс, на службите за „сигурност“ и техните аполгети.

Повечето „терористични актове“ са инспирирани или най-малко контролирани от спецслужбите и взривяванията на самолети изглеждат смехотворни пред възможностите да се нанасят „сухоземни удари“ върху летищата, в станциите на метрото, в търговските центрове, по улици и кръстопътищата в часовете на големите задръствания, в театрите и в кината, по стадионите и т. н. Наред с това, „терористическата заплаха“ е позволила на

режимите на Буш и Обама да увеличат десетократно агентите на спецслужбите и да превърнат САЩ в свръхмилитаризирана държава и страна на абсолютния полицейски произвол, подготвяйки безпрепятствено войните и превантивната контрареволюция, тъй като страхът е най-мощното оръжие, което всяка „политическа класа“ и бюрократия използва срещу своите поданици, за да реализира тайните си цели...

Фактът, че персонажи от консервативния американски елит, като Кондолиса Райс, Пол Волфовиц, Доналд Ръмсфелд, Ричард Пърл, Джон Болтън и т. н. си живеят абсолютно „безстрашно“, без никаква охрана, са доказателство, че в САЩ не съществува никаква „терористическа заплаха“.

„Мерките за сигурност“, за които се харчат стотици милиарди, са предназначени да сплашат стадото от еснафи, да тероризират населението и да докажат необходимостта от скъпо платените и разпасани, въоръжени до зъби марионетки на държавния терор и на превантивната контрареволюция.

Всъщност Бжежински и Крейг са описали еволюцията и ръста на това, в което са заченати САЩ. От робовладелска страна до последната трета от XIX век, днес те са се превърнали в милитаристично-полицейска империя с чудовищно социално неравенство и с диктатура на олигархията, които са непознати в другите развити капиталистически страни. Касае се за едно свръхускорено натрупване на счупаните за погребани практики на „елитите“ в класовите общества – от робството до капитализма, в условията на системна криза, вследствие разгръщащата се роботронна революция.

Кога милитаризмът и империализмът, полицейщината и тиранията ще доведат до „качествени“ бунтове? – е само въпрос за време, ми подсказва революционният инстинкт. Но нямам никакви претенции да съм разгадал същността и перспективите на развитие на днешната социално-икономическа и политическа система на САЩ. Това изисква сериозна, задълбочена и упорита колективна работа, за която апелирам напразно, но мисля, че част от значителните проблеми на американското общество са поставени тук за разглеждане.

В това изложение цитирах критични мнения на бивши и настоящи членове на западния политически „елит-естаблишмънт“ и ще продължа да ги ползвам наред с други „враже-

ски източници“, за да се види, че и по техни признания състоянията за революция зреят не само в САЩ, а и за да не бъдем обвинявани в „безогледна, сектантска, антидемократична и анархистка пропаганда“.

Социалното и глобално „преструктуриране“ на САЩ създава възел от класови, икономически, империалистически и етнически противоречия, които им готвят съдбата на покойния СССР. Към тях се прибавят всеотрапната криза, финансовите спекулации, крехкостите богатства, ликвидиранието на „средната класа“ и неугържимия ръст на петото съсловие, за чиито бунтове предупреждават демократът Збигнев Бжежински и републиканецът Пол Крейг Робъртс, роботронната революция, която изпразва от съдържание капитала и предизвестява краха на държавата. Тези и всички останали проблеми, за които те алармират, вкупом трябва да поставят на дневен ред Великата американска социална революция.

Трудно е да се предвиди отсега кое ще бъде следващото „най-слабо звено в глобалното свръхобщество“ (САЩ, Европейският съюз, Китай, Индия, днешна Русия или Латинска Америка или някой неподозрян „Пиомонт“?), но което и да бъде то, ако фактите и логиката не ме лъжат, този път, вместо контрол над социалната еволюция на човечеството, ще имаме верижна реакция от експлозии на перманентната, универсална Социална революция, в чиято основа стоят бунтовете на „излишните“, наченалото пробуждане на народите и на младежите, лишени от бъдеще, зреещите социални конфликти между единия процент на „елитите“ и непрекъснатото растящото „Пето съсловие“ и свиващата се „средна класа“, възмущението от „неутрализирането“ и елиминирането на неприемащите „реда“ и „ръководната роля“ на властници и богаташи, от „освободителната мисия“ на САЩ и налагането (износа) на „свободата“ чрез кръстоносните походи на „корпусите на мира“ и на морските пехотинци, корумпирането на туземните политици, зараждането на глобалния „антиамериканизъм“ и изолацията на САЩ, противоречията между стремежа към световно господство и динамиката на неравномерното и ускорено развитие на различните страни и региони на капиталистическия свят с новопоявяващите се в тях хищници, чиито зъби растат и укрепват, както и възможните коалирации на съперниците и победените в миналото империи, които ще потърсят своя реванш. •

(слева)

ОСОБНОСТИ НА НАЦИОНАЛНОТО ГОСТОПРИЕМСТВО

Бежанци и икономика

» » продължава от страница 1

на възрастен човек, възрастната му спътница и тя колабира от притеснение. Група младежи заобиколи мястото на инцидента отдалеч, шум вдигнаха неколцина чужденци с очевидни арабски физиономии – и към тях с мудна тежка стъпка се приближиха полицаи. Униформените отначало изобщо не обрънаха внимание на старците, взеха да се разправят с чужденците, които размахваха мобилни телефони, безсилни да уведомят на чужд им език „Бърза помощ“. По-малко от час след това групата младежи, които подминаха един български баща и дядо и една българска майка и баба, нуждаещи се от помощ, се натовариха на влака по Искърското дефиле и на висок глас се разприказваха с хора на по-средна възраст от вагона за патриотизъм, за „национални интереси“, за „мръсните цигани“ и „скапаните арабески“.

Дали „патриотите“ могат да смятат? Един бежанец се пада на повече от 1000 местни.

Сред малкото здравомислещи реакции по проблема с бежанците се чува гласове от Казанлък – точно там, къ-

дето предпочитат полицейска академия – за пустеещите села наоколо, където биха могли да се подслонят подгонените от войната сирийци. Немалко народ събраха грехи, храни, хигиенични консумативи, пари, детски играчки, какво ли не. От сърце. И не от дебел портмонета.

Но тутакси: пълна нелепича с организацията на предаването на тези дарения, а и изобщо с настъпването на бежанците. Доставят им излишни неща, които се хвърлят и похабяват. Няма събрани хора, владеещи езика, няма дори табелки или дупляни на арабски. Няма диалог със самите бежанци, за да се знае точно какво им липсва. Та хем сме „бедна държава“, хем пилеем това, което „късаме от залька си“. Бедна ли е държавата? Тогава защо храни толкова милионери и милиардери? Откъде в бедната държава се намират пари за заплати, екипиране и какво ли не за бездейни съдии, бездейни полицаи и военни, още толкова частни охранители? Защо министерствата и осигурителните каси са богати като заплати и обзавеждане на кабинетите, а училища и болници приличат на сгради от американско гето?

Региона европейски институции потвърдиха: няма числени доказателства, че имигрантите „изяждат“ социалните фондове. „Хрантутниците“ се оказаха под 5% и консумират доста малък дял от помощите, даже напротив – повече внасят средства, отколкото теглят. Една социална помощ колко е голяма? Колко хора я ползват? Това е едната страна на баланса. Другата – консумираното от самите институции, ползите за чиновничеството и бизнеса, себестойността на политическата система. Там цифрите сочат, че политиката яде повече, отколкото произвежда условия, благоприятни за икономиката и всичко останало.

И „услугите“ от тях са същите – като за гето? Водата от Омуртаг – пак ли бежанците я изпиха?

Еврокомисари обясняват, изричайки и съвсем верни думи тук-таме, че „трябва да се усвояват еврофондовете“. Моля?! Поне една трета от тези фондове се връща към европейската бюрокрация –

така са нормирани тези фондове. После поне една трета служи като финансова помпа в полза на европейски фирми, прословутият „износ на капитал“. Остатъкът горе-долу се покрива с показателите за „усвояемост“. И нима може една страна да живее само от „усвояване на фондове“? Страна, която внася чушки и домати от чужбина, след като допреди 15-20 години е изнасяла същото. Инвестиции? С тях се строят магистрали – за туристите, курорти – за туристите, молове – за разтуха на обслужващия туристите местен персонал. Стоките в моловете са вносни. Храната в хотелите се приготвя от вносни продукти. На платежоспособния чужденец се молим като на икона, по неплатежоспособния, дори желаещия да работи, съскаме и плъзем. И също ядем вносно. За да бъдат на достъпна цена местните продукти, според пазарния модел, трябва да се субсидират. Откъде? От фондове. Нормалното и здравословното е индустрията да субсидира. Но няма индустрия. Защо? Защото икономически се е оказало изгодно да я няма. Според модела на икономика, наречен капитализъм, за който дори и

след 2008 г. продължават да ни пълнят ушите с внушения, че „по-добро не съществува“. И за пример сочат празните магазини на „социализма“, срамливо премълчавайки, че истинското име на „социализма“ е „държавен капитализъм“. И същият още буди носталгия у по-възрастното поколение, тази носталгия взе да заразява и част от младежта. Това води само до едно – до лъшкане на махалото от трън та на глог, а истинската алтернатива остава далеч встрани, премълчавана „от ляво“ и „от дясно“ по една и съща причина: не е в полза на богаташите от всички партии.

И ако бяха наистина само чужденците и „лапачите на социални помощи“ проблем – представете си, че ги няма. Изчезнали. На Марс, на Сатурн – отлетели някъде. Ще ли се „оправят нещата“? С останалите по местата си мутри, ченгета, всякаква овластена и обогатена от труда на целия народ сган? Да забравим оптимизма. Колкото обичаме научна фантастика, толкова не обичаме антинаучна фантазмагорика, демагогията на т. нар. радетели за „националните интереси“.

Шаркан

ТЕМА НА БРОЯ: АУДИТОРНА ЗАЕТОСТ

Тактика и стратегия на сегашните студентски окупации

» » продължава от страница 1

та“. Тогава не разполагаме с толкова опит и знания, за да прозрем, че сме употребени по най-долнопробен начин за прокарването на интересите на новата властолоубива мафия. Тя не събори старата, а се присламчи към нея – и двете ръфат народа вече четвърт столетие, цял един млад живот време. Тогава не обрънахме внимание на един много мъдър виц – че функционерите от „комунистическите“ партии ни излъгваха за комунизма, но за капитализма казват самата истина. Нямаме извинение за това, че не помислихме логично и рационално. Въпреки, че чисто емоционално мразехме диктатурата, прикрила се с „комунизъм“, „социализъм“, „народна власт“ и дружи камуфлажни наименования, пак нямаме извинение, че позволихме да се излъжем.

Затова се обръщаме към сегашните „размирници“: не позволявайте да излъжат и вас! Още повече, че днес разполагате с опита и информацията за това какво всъщност е станало през целия злощастен ХХ век в света и у нас.

Има пълчища змийски езици, които ще ви гуднат в ушите примерно следното: „Докато не издигнем свестни политици и най-вече докато не се научим да ги кон-

тролираме ежеминутно с желязна ръка, корупцията у нас няма да бъде подгонена истински“. Под маската на солидарност с окупациите на университетите, това е демагогия. Лайтмотив, манипулативен от първата до последната си дума. Измества същественото, маскира корена на проблема. Сякаш единствено корупцията е изначална беля! НЕ! Тя е следствие от пороците в основата на самата Система. Корупцията е рожба на принципите на държавност-

та като начин за управление, и на капитализма като начин за стопанска дейност.

„Свестните политици...“ Нима за 20 години, ако не и 2000 преди това, не стана очевидно, че „свестният политик“ е като снежния човек Йети – всички знаят за него, ни никои не го е виждал? „Да изгоним корумпираните и некадърните и всичко ще се оправи!“ Нима? Чисто самозалъгване, когато излиза от устата на наивници. И преднамерена измама, когато го чуваме от овластени „лица“.

Дори да сменим палячовците, „циркът“ остава. Нека не се обиждат почитателите на цирковото изкуство! Там, на арената, наистина няма лъжа, но къртовски труд в изобилие, публиката получава удоволствие от гледката на цирковите изпълнения, без да подозира колко усилия коства лекотата на акробатите, смешките на клоуните, спокоествието на звероукротителите.

Но в политико-икономическия „цирк“ палячовците са зловеци, номерата им из-

биват от „зрителите“ кървав пот, вкарват публиката в тежки лишения. При все че „зрителите“ не са дошли доброволно, плащат си насила билета и нямат възможност да редактират програмата, камо ли да „контролират“ изпълнителите.

Като във всеки печеливш цирк, срещу „добрите“ герои стоят „лоши“. Част от колегите на окупаторите и доста от преподавателите оборват протеста с мъдростта на 500-годишни роби: „Не му е тук мястото!“

Може би предпочитат изявието на недоболство да се провеждат у дома, зад звукоизолирани стени? Така че да не пречат?

„Без политика във вузовете!“ – (вече) викат от радиопредавания и телевизионни интервюта. Би било уместно. Ако политиката не се намесваше в живота на хората, на учащите, на техните родители, а и деца, ако не се намесваше по груб начин, превръщайки живота в оцеляване, работата в ангария, ученето – във фарс.

„Вие пречите на образователния процес!“

И какъв е резултатът от този, с извинение, процес? Диплома? Колко струва дипломата в очите на работодателя? Виждате един от сочените за образци – Германия. Непълната заетост и то не

» » продължава на страница 4

КОЙ ДА ВОДИ ТАТОВА ДЪРЖАВА?

Търсене на лидери

Напоследък – търсена стока на пазара. Поне рекламира на като търсена. Електоралните потребители търпят масивно облъчване с внушения, че точно от лидери имат нужда – политически, морални, нови. В подгласието на рекламната кампания ехти плач, че протестите от тази година „не излъчиха лидери“. Странен израз – „излъчиха“. По аналогия с ядрената физика: облъчваме „гражданите с активна позиция“ с пропагандни слогани, а те, подобни на енергизирано атомно ядро, *излъчват* частицата „лидер“. Бурното протичане на процеса обаче води до разпад на самото. *Край на метафората.*

Но не е краят на мисълта, защото лидерът наистина се излъчва от хора, в които се разпада нещо. Например чувството им на самоуважение, здравият им смисъл. Интелигентността им, навиците да вършат нещо самостоятелно. Защото лидерът е фигура, уж отначало допаднала на обществеността, но после, качена на пиедестал, се избява от обществен контрол – и нейните възможности да контролират обществото нарастват. Лидерът диктува, отпук идва „диктатор“, ли-

дерът решава вместо останалите. Подире му вървят последователи с блясък в очите, авторитетът на лидера притежава силата на физически закон. Лидерът е извинение да не мислиш, да не изпитваш съмнение или срам. Лидерът всичко прави вместо теб, ама с твоите ръце: ще помисли и ще ти нареди какво да вършиш, без да посмееш да се усъмниш дали заповедта не е грешна, без да ти пука за полезността на вършеното, дали не причинява страдания, *за които лидерът надали ще отговаря някой ден*, но изпълнителят 100 на 100 опира пешкира. Възлаганите върху лидера надежди „появява се и спасява“, както в комикс, винаги са напразни. Блажите обисват единствено близкото обкръжение на Спасителя, бива и случайни граждани да намажат. А от самонадеяните решения на лидера, те ви-

наги са самонадеяни, патим вкупом.

Та повече от съмнителна е тази „нужда от лидери“. Има обаче *нужда от умение групово и равноправно генериране на идеи, постигане на съгласие, превръщане на идеите в планове, реализирането им, договаряйки се с други групи нашите проекти да не им вредят*. Простичко казано – животоспасяваща **нужда от солидарност**. Обаче *откъде да се подхванем със солидарността*, след като например на Централна гара в София ескалатор повлича възрастна жена – и от всички хора наоколо, включително въоръжените униформени търтеи, на помощ се притичва само едно момиче, 45 кила с мокър парцал? Как да практикуваме по-високото ниво на междучовешка солидарност, след като ни липсва елементарното възпитание да сторим път, да отстъпим място в трамвая, да се усмихнем, благодарим и пожелаем лек ден в бакалията, да го направим по вътрешно убеждение, но самонадеянства, без да ни го спускат като наредба от висините си „излъчените“ лидери? •

Васил Арапов

НОАМ ЧОМСКИ

Деамериканизация на света

По време на последния епизод от Вашингтонския фарс, който слуха света, един китайски коментатор писа, че ако Съединените щати не могат да бъдат отговорен член на световната система, може би светът трябва да се „деамериканизира“ и да се отдели от гържавата-стръвница, която е господстваща военна сила, но губи доверието в други сфери.

Непосредствената причина за Вашингтонското фиаско е резкият завои надясно на политическата класа. В миналото, САЩ понякога са били определяни язвително – но не неправилно – за еднопартийна гържава: на партията на бизнеса с две фракции, наречени демократи и републиканци.

Това вече не е така. САЩ продължават да бъдат еднопартийна гържава на партията на бизнеса. Тя обаче вече има само една фракция: умерени републиканци, наричани вече „нови демократи“ (така титулова себе си коалицията в Конгреса на САЩ).

Републиканската партия продължава да има своя организация, но тя отдавна е загърбена всякакви претенции да бъде

нормална парламентарна партия. Консервативният коментатор Норман Орнстийн от Американ Ентърпрайз Инститют определя днешните републиканци като „радикален метеж – идеологически екстремизъм, отказващ да приеме фактите и компромиса, отхвърлящ легитимността на своята политическа опозиция“: сериозна заплаха за обществото.

Самата партия обслужва изцяло интересите на най-богатите и корпоративния сектор. Тъй като на тази платформа обаче не могат да се привлекат гласове, партията се захваща да мобилизира сектори от обществото, които по всички световни стандарти са екстремистки. Ненормалното е новата норма сред членовете на „Чаеното парти“ [крайно ярсната фракция на републиканската партия – б. прев.] и мнозина други встрани от центъра.

Републиканската върхушка отчете определени успехи в това си начинание, но сега разбира, че вече не може да контролира своя твърд електорат, за голямо свое учудване. Така отражението върху американско-

» » » продължава на страница 5

ТЕМА НА БРОЯ: АУДИТОРНА ЗАЕТОСТ

Тактика и стратегия на сегашните студентски окупации

» » » продължава от страница 3

по специалността сред абсолвентите и абитуриентите от техникуми е факт, измерван със стряскащи проценти. Колко струват знанията в свят, който оценява единствено покорството и подмазването, лицемерието и безсърдечието?

Изобщо, авторите на тези антипротестни лозунги, без значение на възрастта им, по-добре да се върнат при мама, понеже трябва още да сучат, преди да заявяват мерици да учат.

За съжаление, самите протестиращи едва се издигат над нивото на своите опоненти.

Нима бива едно протестно движение с мощен потенциал да се стреми към толкова дребнави цели като смяна на правителство?! Нима бива уж пробудените студенти да кършат ръце: „Ах, криза на ценностите! Ах, искаме повече морал в политиката!“

С подобни нагласи – що за протест е това? На дело се превръща в част от политическата борба на партиите (същата хватка политиците вече успешно приложиха и през 1990 г., и през 1997 г.). Политическата борба не е нищо друго, освен свирено състезание за власт и за облагите от властта. ФАБ не може да подкрепи подобен „протест“ – почти револю-

ционен по форма, но реакционен по съдържание.

Свидетелства за обратното, че и съдържанието е прогресивно, биха били ясни и радикални социални призови от страна на общостудентските съвети (предпочитателно думата „събрание“, „асамблея“ – добре, важен е смисълът, не словесната опаковка).

Именно **призови**, не искания. Не приляга да събаряш власт и да я молиш „да вземе мерки“. Пък и социалните искания, належащите за оцеляването мерки, властта не ще ги удовлетвори, те противоречат на инстинкта ѝ за самосъхранение. Социални искания могат да се поставят и по академичните въпроси, но мащабни, за промяна на самата концепция за обучение, за пряка връзка между начално, средно и висше образование, преливането на тези нива от едно в друго. Организирането им като истински общ проект на учащите (и техните родители в етапите преди университетите) и преподавателите. Като организационна част от приложната сфера на производството и от науката, в нейното теоретично и експериментално разузнаване на областите на още неизвестното. И най-важното – смяна на смисъла и целите на този Проект: не на ученето като условие за протестуване на „пазара на труда“; не на науката и инженер-

ството като прислуга на гържавата и бизнеса! Но твърдо „за“ образование като среда за инструмент за (само)съвършенстване на личността, категорично „за“ образование като практически умения (например обща медицинска подготовка още в гимназия), полезни във всекидневието, като ниво на минимална компетентност, която да позволява критично и адекватно да възприемаме съветите на специалистите, дори да притежаваме капацитета да ги оспорим, да поускаме по-убедителни доводи, когато искат да ни накарат да вършим или се примирим с нещо. Твърдо „за“ научните изследвания и инженерни проекти да бъдат предлагани, одобрявани и ползвани като резултат от народа, от инициативни групи, заслужили доверието на максимално възможен брой хора, без да оцеляват с плановете си останалите – това би бил израз на нещото, което наричаме „справедливост“, а тя е реалната ценност наред с безусловната свобода на всяка личност.

Социалните искания са такава взаимосвързана система, че засегнем ли образованието в неговия достоен за бъдещето формат, не се получава да оставим другите аспекти: самоуправлението по федеративна схема по комунални и административни въпроси – прословутият

швейцарски или исландски модел; за първия много говореха в началото на машинизацията „Преход“, после тези приказки затихнаха, за втория блеснаха няколко лозунга през ранната пролет на тази година – и идеята отново бе убита с премълчаване, погребана под демагогемите за „нормалната гържава“ и нейния партньор (чети: съучастник) „гражданското общество“. Но прякодемократичните схеми от Швейцария и Исландия не работят в общества като нашето, разделени на крайно бедни и безсрамно богати. Всяка финансово осигурена партия би манипулирала референдуми, работодатели биха принуждавали работниците да приемат неприемливи компромиси, без формално да нарушават правилата на самоуправление, но като фактически ги обезсилват. И тогава – да забравим за справедливост, да забравим за образование и наука в полза на цялото общество, пак изгодата за властта и бизнеса ще е несравнимо по-грамадна от трохите благинки, останали за обикновения непривилегирован гражданин.

Следователно, искането за социално равенство е естествена защита против опорочаването. Социално равенство означава самоуправление в сферата на производството и разпределянето, социализация на соб-

ствеността, която беше без преувеличение заграбена от тези, които я „ръководеха“ през десетилетията на маскирания като „социализъм“ еднопартийна гържавен капитализъм. Още сега студентите могат да принудят властта да предприеме отстъпки – например относно т. нар. „безусловен базов доход“, който би бил сериозна социална победа след извоюването на 8-часов работен ден (останал вече само на хартия).

Още сега студентите биха могли да иницират една истинска промяна. Стига да се освободят от илюзиите си, натрапени им от същите, срещу когото сега се надигат. Само така ще приведат аморфните засега цели в съответствие към революционните си тактики.

Ако ли не – излиза че и те твърде рано са напуснали майките си. Не им достига зрялост, за да отварят уста да променят света. Така, недосукали, не ще подобрят същината на живота – най-много да променят неговата козметика. И ще си затворят сами вратите под носа за утре, когато поумнеят, защото всеки провален накрая акт на съпротива действа като ваксинация за тандема „гържава-капитализъм“, повишава силата му, прави измъкването от робството още по-трудно. •

СМ

НОАМ ЧОМСКИ

Деамериканизация на света

» » » продължава от страница 4

то общество става още по-сериозно. Типичен пример: злостната реакция срещу новия Закон за достъпно здравеопазване и почти пълното парализиране на правителството.

Забележката на китайския коментатор не е нещо съвсем ново. През 1999 г. политологът Самюел Хънтингтън предупреждава, че за по-голямата част от света САЩ се „превърща в свръхсила-стръвница“, която се схваща като „най-голямата външна заплаха за техните общества“.

Няколко месеца след идването на Буш на власт, Робърт Джервис, президент на Американската асоциация по политология, предупреждава, че „в очите на голяма част от света, реално, най-страшната държава-стръвница гнес са Съединените щати“. Хънтингтън и Джервис предупреждават, че този курс е неразумен. Последствията за САЩ могат да бъдат неблагоприятни.

В последния брой на *Форин Афеърс*, водещото списание на върхушката, Дейвид Кей разглежда един аспект от разрива на Вашингтон с останалия свят: отхвърлянето на многостранните споразумения „свс спортен ентузиазъм“.

Тоѝ обяснява как някои споразумения се отхвърлят директно – например когато Сенатът на САЩ „гласува срещу Конвенцията за правата на хората с увреждания през 2012 г. и Споразумението за всеобща забрана на ядрените опити (СВЗЯО) през 1999 г.“.

Други се отхвърлят с бездействие, включително „такива теми като трудовете, икономическите и културните права, застрашените видове, замърсяването, въоръжените конфликти, мироопазващите операции, ядрените оръжия, морското право и дискриминацията срещу жените“.

Отхвърлянето на международните задължения „така се е вкоренило – пише Кей, – че чуждите правителства вече изобщо не чакат Вашингтон да ратифицира или да участва активно в институциите, които споразуменията създават. Светът просто ни подминава; законите се изработват другаде с ограничено американско участие (ако изобщо има)“.

Макар и да не е нещо ново, тази практика наистина се вкоренява все по-силно през последните години, наред с негласното приемане в страната на доктрината, че САЩ имат пълното право да се държат като държава-стръвница.

Друг типичен пример: преди няколко седмици специалните части на САЩ хващат заподозрения Абу Анас ал-Либи на улицата в либийската столица Триполи и го откарват на военноморски кораб за разпит без адвокат и без да му съобщават правата. Държавният секретар на САЩ Джон Кери уведомява пресата, че действията били законни, защото спазвали американските закони, на което журналистите почти не реагират.

Принципите са валидни само ако са всеобщи. Едва ли някой се съмнява, че реакциите щяха да бъдат малко по-различни, ако кубинските специални части бяха отвлекли отявения терорист Луис Посада Карилес в Маями и го бяха отвели в Куба за разпит и съд по кубинските закони.

Такива действия са запазени за държавите-стръвници. Поточно казано, за единствената държава-стръвница, която е достатъчно силна, за да действва безнаказано: през последните години тя може да нахлува където и когато си поиска, да тероризира огромни райони в света с летящи роботи и много други неща.

Тя може да се изправя срещу света и по други начини – като продължава например своето ембарго срещу Куба въпреки дългогодишното противопоставя-

не с целия свят, освен Израел, който отново гласува със своя покровител, когато Обединените нации за пореден път заклеймиха ембаргото (188 гласа срещу 2) през октомври.

Независимо какво мисли светът, действията на САЩ са законни, защото ние така казваме. Принципът е формулиран от видния държавник Дийн Ачесън през 1962 г., когато инструктира Американското общество по международно право, че не може да има закононарушение, когато Съединените щати реагират на предизвикателство, отправено към тяхната „сила, положение и престиж“.

Куба извършва такова престъпление, когато отвръща успешно на една инвазия на САЩ и след това има нахалството да оцелее след друг щурм, който е трябвало да изсипе „всички ужаси на земята“ върху Куба по думите на съветника на Кенеди историка Артър Шлезинджър.

Когато САЩ извоюват своята независимост, те желаят да се включат в тогавашната международна общност. Затова Декларацията за независимостта започва с изразяване на загриженост за „достатъчното зачитане на мненията на човечеството“.

Критичен елемент за това е еволюцията от една неор-

ганизирана конфедерация към единна „достойна за договаряне нация“ – по думите на историка на дипломацията Илайджа Гулд, – която спазва правилата на европейския ред. Когато постига този статут, младата нация печели и правото да действва както намери за добре във вътрешен план.

Това ѝ позволява да се pročисти от местното население и да разгърне робството – институцията толкова „ненавистна“, че е обявена за недопустима в Англия, както постановява изтъкнатият юрист Уилям Мъри, херцог на Мансфилд, през 1772 г. Развитието на английското законодателство се оказва фактор, който подтиква робовладелското общество да избяга от неговия обхват.

Така превръщането в достойна за договаряне нация носи множество облаги: признаване в чужбина и свободата да действва вътре в страната без външна намеса. Хегемонията ѝ дава възможността да се превърне в държава-стръвница, безнаказано потъпкваща международното право и норми, при което се сблъсква с все по-голяма съпротива навън и така ускорява собствен си крах, за което сама си е виновна. •

Ноам Чомски

ТЕМА НА БРОЯ: АУДИТОРНА ЗАЕТОСТ

В най-бедната страна в Европа авторитетите може да има само по мизерия

Бурна реакция на имена от научно-преподавателските среди предизвика изказване на студентите, че „не признават авторитетите“. Паникьосаха се най-вече партийно обвързаните дейци, в това число и участниците в „унициативата“ на бандата около Георги Първанов с неговите „клубове“. Съвсем точно се завайкаха, че това било анархия. Точно така е.

Анархизмът наистина предполага липса на неоспорими авторитети. Ако човек или група хора наистина „знаят и могат“, ако имат реални решения за насъщните проблеми на обществото, недопустимо е те да налагат тези си решения. Безспорен авторитет в областта да речем на археологията, не само че е допуснал грешки в собствената си област, не е априорен специалист в областта на съвременната икономика. Нито му приляга да се крие зад мъгляви заклинания като „на-

ционални интереси“. Дори да допуснем, че „нация“ = „народ“, тъкмо народът тогава трябва да формулира кои са неговите интереси, а именно: да не плаща двойно за медицински услуги, да не се труди залудо, позволявайки да бъде ограбван, да не му напращат закони, които и самата власт не си дава труда да спазва.

Който се изживява като авторитет, нека убеди в правотата си хората! И нека убедените го следват, нека реализират начертаните от него планове, но без да принуждават и другите, които остават скептични, да вършат нещо, което според тях е движение в грешна посока. Само практиката показва кой е прав, кой е крив. И пак само практиката показва кой печели от умотворенията на този или онзи авторитетен източник, а кой понася само разходи, щети и унижения. •

СМ

ТЕМА НА БРОЯ: АУДИТОРНА ЗАЕТОСТ

Не бързайте да приветствате

В уводната статия по темата на броя се казва: „...дотук поведението на т. нар. „ранобудни“ с минимални уговорки може да се смята за революционно. С други думи, ФАБ приветства тактиката на окупационните студентски стачки, макар да храни надежда, че те ще се развият в по-радикална посока...“ Научаваме още, че... „подобен протест“ бил „...почти революционен по форма, но реакционен по съдържание“.

Другари,

Не бързайте да приветствате, не се „мъчете да поддържате традициите на Федерацията на анархистите“ и избягвайте да употребявате големите думи за една втръснала до баналност пиеска от поредния сезон на нашето селско театро, чиито „герои“, ако не са кретени, са шмекери, които търсят местенце на българската политическа софра.

Стратегията и тактиката са военни термини. Те са в неразривно единство, защото с първата се определя целта на войната, а втората планира отделните сражения, с чиято помощ трябва да се реализира стратегическата цел.

В случая с поредните университетски „протести“ няма и помисъл за война и още по-малко за революция. Тяжната „стратегия“ е да ускам

„Окупация“ на една от десетките, ако не и стотици аудитории, придружена от елитарни искания – за по-добре осигурена школовка и дресура за бъдещите чиновници и слуги на властта и капитала – и в акомпанимент – свирки и тъпани за поредното „изпускане“ на парата и разтиляване на енергията.

оставката на двадесетото пазарно-демократично правителство и незабавни избори, за да дойде следващото...

двадесет и първо и всичко да започне отначало, както това става вече от четвърт век насам! „Тактиката“ на студентите и „подкрепящите“ ги преподаватели е „окупация“ на една от десетките, ако не и стотици аудитории, придружена от елитарни искания – за по-добре осигурена школовка и дресура за бъдещите чиновници и слуги на властта и капитала или за по-успешни гастарбайтери в Европа – и в акомпанимент – свирки и тъпани за поредното „изпускане“ на парата и разтиляване на енергията, което и в двата случая – и на „победа“, и на поражение – обслужва каузата на системата, като я консолидира и ѝ удължава живота.

Всичко това ми напомня приказката за наетия като пазвантин от чорбаджията с кемерите жълтици Али-баба при прехода им през гората, където ги очаквали четиредесетте разбойници. С тази разлика, че онзи от фолклора се разбунтувал след 39-тото му „озлочестяване“, докато в нашия случай, университетският Али-баба ще бъде оноден за 21-ви път, оставайки в наведена поза и в очакване на следващия разбойник, който си е разкопчал цепката за поредното действие от безкрайната българска политическа трагикомедия... •

6 ноември 2013 г.

С поздрав, бай ви Георги

ДИМНА ЗАВЕСА

Тютюнев клин какъв друг клин избива

Отново страшно важен въпрос **разтъресе** обществото! Да се пуши или да не се пуши? Въпрос на живот и смърт – буквално, без майтап.

Непушачите имат право да не желаят някой да ги трови от съседната масичка в заведението. Дума да няма – прави са. Само дето през прозореца влиза един такъв „чист“ софийски въздух, че дали редом дими нечия цигара, или не, няма никакво значение.

Пристрастяването към никотина е по-силно от това към алкохола, а алкохолната зависимост е сравнима с хероиновата. В прав текст: тютюнопушенето е наркомания, пушачите си го знаят. Наркоманията не се лекува със забрани, най-радикалното лечение би било да премахнем онези фактори на дискомфорт, които карат човек да посегне към наркотика като към обезболяващо. Е, и това ще стане някой ден, но докато битието ни е болезнено, пушачите също имат право да поемат осъзнат риск, след като не вредят непосредствено на околните, за да се почувстват по-добре за момента. Сам по себе си никотинът има известен положителен ефект, вредните последици се причиняват от канцерогените и най-вече от въглерод-

ния окис, който отравя кръвта, намалява концентрацията на активен хемоглобин за хранене на органи и тъкани с кислород. Но защо тогава „загрижените“ институции и организации не съдействат за по-голяма гостъпност на такива цагащи здравето и на консуматора, и на намиращите се до него въздухотелни, каквито са никотиновите дръвки и никотиновите инхалатори, познати с помпозното „електронна цигара“ – въпрос без разумен отговор. Защо данъците върху алкохола и цигарите не отиват направо, без чиновническо „управление“, за здравната система? Също пипанка в пустиня.

Все пак, по-интересно е да видим кой стои зад гърбовете на агитките „за“ и „против“ пушенето на обществени места, засега закрити, но предвид „европейския челен опит“ с тенденция за забрана да димим и на улицата – докато по пътно платно профучават смърдящи на канцерогени автомобили. Кой има интерес хората да пушат? Като че ли е очевидно: тютюнопроизводителите, тютюноизкупвачите, тютюноотърговците – с нарастваща степен на изгода за себе си. Тютюневите компании въртят милиарди. Но от данъците им

и акцизите се хранят държавни бюджети. За България – това е поне четвърт от приходите в хазната, а от нея първо се дава на чиновници и политици, а после на пенсионери и така нататък. Приликата на държавата със съучастник в тютюневата наркомания, при все нейните действия за ограничаване, също е очевидна. Особено когато тя яростно преследва „контрабандата“ с цигари – поминък за доста трайно останали без работа граждани.

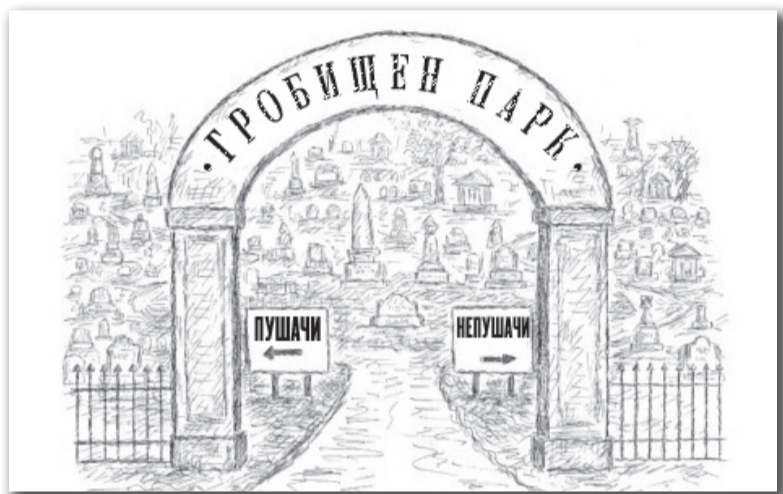
А кой се бори с „порока“, уж в името на нашето здраве? НПО? Кампаниите им струват пари. Би било любопитно да се види финансирането на неправителствените антитютюневи изяви. Само че това се води „верителна информация“, не толкова строга като „класифицираната“, държавната или търговската тайна. Затова създаваме: здравната система ли има интерес от по-малко пушене? Предвид комерсиалния характер на медицината у нас и в „развитите страни“ – съмнително. Работодателите ли са заинтересовани? Понеже времето за пушене е загубено време за работодателя? Тези зазуби са пренебрежими, началникът така или иначе ще избие от подчинения каквото е плани-

рал да получи – например ще го накара да остане повече на работното място. Понеже пушачите по-често боледуват, по-рано губят работоспособност? Работодателят разполага с резерв – безработните, на които може да постави всякакви условия. По-болните пушачи статистически и по-рано умират, по-рано престава изплащането на пенсиите – върнахме се към пръка полза за държавата, която разпределя данъчните приходи за харчене.

Но още по-интересно е следното: самото забиване на вертикални клинове в обществото, разпарчосването му на агитки, които се карат, дори бият, съдят се едни други, мра-

зят се, губят и последните остатъци чувство за солидарност. Вертикалните клинове успешно маскират хоризонталното разпределение на хората на бедни и богати, на привилегировани управленци и все безправни изпълнители, на началници и подчинени. Тютюневият клин върши същата работа, както електоралния: разделя работници на тълпи, лесни за манипулиране от сладкодумни лидери. Разделяне с едничката цел – успешно властване. И в това се крие отговорът, или поне същината, върху която да се помисли по всички загадени в тази статия въпроси, заедно и с неволно пропуснатите. •

Васил Арапов

Я ДРУГОЙ ТАКОЙ СТРАНЫ НЕ ЗНАЮ...

Чудесната страна Путинландия

Много свободно се живеело в тази страна, брей, управлявана от всеобщан Лигер с огромно „Л“ – „Л“ като Ленин, като Лустро, като Лубянка. Толкова всеобщан, че учениците пишат съчинения „В какво се проявява всенародната обич към президента“. И хич не е трудно за писане, достатъчно е да погледнат какво се прави в някой Хабаровск, комуто предстои височайшето посещение: блокират се улици, заковават се прозорци, цели квартали се оказват в обсадно положение, от магазините се изземват даже въздушните пушки и фойерверки, количеството униформени в града рязко нараства.

Путинландия приюти бегълци от страната на Големия Бил Брадър, дето подслушва цялата планета – което си е истина, а може би и близкия спирален ръкав на Галактиката – което все още е само мокър блян на Държавния департамент. И дадена е на тези бегълци-шпиони свободата да говорят, да изобличават, да разкриват мръсни тайни. Все едно в Путинландия никои никого не подслушва. Все едно не дават под съд за участие в РАЗРЕШЕН протестен митинг, който обаче надвишил позволената бройка участници, а това си е нарушение – отговаряйте пред закона, граждани! Трябва ред да има!

Изводът е очевиден – днешна Путинландия е по-свободна от вчерашната България. А и от днешната комай също.

В тази страна, управлявана от държавата на „суверенната демокрация“ – разбирайте го както ви се иска! – има свобода на вероизповеданията, особено на „традиционното“, нищо, че е било насадено с реки от кръв преди хиляда години. И толкова са свободни православните християни там, толкова свободни, че никои не смее да ги обижда, да наскърбява религиозните им чувства, иначе ще се озове в затворнически лагер, където бият, където оставят без храна, където изгонват на студа нощем, за да се вразумят смутителите на закона и повече никога да не правят ТАКА. А пък вярващи-

те са напълно свободни, ако видят някъде „оскърбяване на чувствата си“, да вземат мерки – без да изключват преписване на произведения на Пушкин, без да се свенят да изрязват епизоди от стари, някои основателно любими не само от руснаци филми, както и да коригират в не толкова оскърбителна насока учебници по биология, химия, физика.

А пък властта има свободата да криминализира „фалшификациите на историята“ – особено за „свещената“ война и за нейните военачалници. Путинландският народ е велик – това е аксиома. И по този повод се снимат епич-

ни киноблокбастъри, които обаче нямат нищичко общо с действителните исторически факти. А каква по-голяма свобода от това да игнорират фактите? Че то и боговете нямат същата!

В тази страна, прочула се със своята „вертикална власт“, разни нагли олигарси също намазват въжето, пардон, отиват на топло и гледат небето на квадратчета, понеже хем грабят народа, хем не дават гял от награбеното на държавата. А това не е редно. Така може да постъпват единствено корпорации от калибъра на „Газпром“, които, заедно със старата гвардия от КГБ плюс но-

вите ѝ попълнения, са основни акционери на държавата. Каквото те рекат – държавата това прави, защото те са държавата. А осъдените олигарси се извисяват духовно, спохождат ги прозрения колко несвободни са били, притежавайки огромна собственост, че не те я управлявали, а тя тях ги заробвала. Но вече са се променили. А който не е – и в Лондон инфаркт ще го настигне. И го настига.

Наистина – свобода колкото щеш, чак се преляжда с нея. Писнало им на московчани (общо 1/10 от цялото население на страната) от разни мързеливци с азиатски или кавказки отличителни белези да отнемат работни места от народа, писнало им да подбиват работните заплати и изобщо да се мотаят наоколо – скочили и попилели една планина дини на пазара в Бирюльово. Тъй де – Русията е само за руснаци, останалите – по гетата, а още по-харно – по концлагери, поне има традиции в това отношение, националсоциалистическите колеги на болшевиките точно така са правили. И тия от гасстарбайтерите, дето са бачкали по обектите на Олимпиадата в Сочи, не им е платено, уволнени са от далеч не „сенчести“ фирми, а държавни предприятия – те

» » продължава на страница 7

КУЛТУРА

Стиймпънкът – консервативен и революционен

Стиймпънкът е преди всичко направление в научнофантастичната литература, пародия на киберпънка от края на 1970-те и началото на 1980-те. Стиймпънкът бързо обрства с почитатели, превръща се в субкултурен феномен, като за съжаление често преминава с несъобразена скорост тънката граница между експеримента и кича, най-вече в облеклото. За вдъхновителите му се смятат такива автори и мислители като Хърбърт Уелс, Жул Верн, Мери Шели, а дори и Леонардо да Винчи, макар последният да е проектирал единствено механични усилватели на мускулната човешка и животинска сила, най-много да включи енергията на воденичното колело, а това никак не е „стийм“, т. е. „пара“ на английски. При все това ядрата на това течение не е технологична, а чисто културна, защото днес фактически живеем в условията на „победилния стиймпънк“ – спомнете си, че ядрените електроцентрали не превръщат радиацията пряко в ток, а използват парни турбини. Неотдавна Европейската космическа агенция изпробва в орбита парни реактивни двигатели за корекции на траек-

торията на космически апарати, а през 1930-те в САЩ успешно е летял и даже служил в пощенското ведомство самолетът „Еърспийд 2000“, загвижан с пара. Освен това, никои от нарочените за вдъхновители фантасти не се зациклял върху парните машини: Уелс описва лъчеви оръжия, ан-

тигравитационни сплави, биотехнологии, загатва за водородни двигатели на марсианците; подводницата на капитан Немо на Жул Верн е електрическа, зарежда се от околната среда; още по-рано Мери Шели залага на електричеството като медицинска терапия до възможността за въз-

кресяване на мъртъвци. Прегстава на тогавашните хора за бъдещето е било различно от съвременното.

Стиймпънкът е по-скоро копнеж, носталгия по едно „добро старо време“, което в реалността не е съществувало. Стиймпънкът идеализира Викторианската епоха,

втората половина на 19-ти и съвсем мъничко от 20-ти век, рисува миналото така, както в рицарските романи, с които се е подиграл Сервантес в „Дон Кихот“. Капитализмът на по-миналото столетие е изобразен като в романтичен комикс – научно и простодушно, с индустриалните пейзажи, характерната стилистика, мода и гизайн, морални норми и понятия за чест. В този смисъл стиймпънкът е консервативен, а и по-чист от песимистичните културни феномени между двете световни войни и сегашните самоцелни екшъни и цинични развлекателни продукции. Но реалната Викторианска епоха е носела и един огромен заряд от оптимистични надежди за идните времена, изповядвала е безрезервна вяра в научно-техническия прогрес, в рационализма, в силата на човешката воля да построи позитивни утопии, иронизирала е Църквата. В стиймпънка джентълменът е джентълмен даже когато е полицейски детектив, гамата изглежда безупречно в кожата корсет, злодеите са явни и способни на благородни жестове, революционерите искрено се бо-

» » » продължава на страница 12

Я ДРУГОЙ ТАКОЙ СТРАНЫ НЕ ЗНАЮ...

Чудесната страна Путинландия

» » » продължава от страница 6

права ли ще искат? Вън, вън, вън!

Но свободата е гадена и на „лошите“ – така де, справедливост да има. Чеченците навремето съвсем свободно се бунтуваха, също така свободно ги бомбардираше държавната армия, но като видя, че „възстановяването на конституционния ред“ не върви, свободно купи няколко чеченски бандитски клана, а те също свободно позиклаха непокорните – и сега в Чечения цари образцов ред. Дори изключенията потвърждават правилото – някаква мюсюлманска вдовица запасала колан с динамит и взривила автобус – ами свободно е направила това, което е смятала за правилно, нали така? За сравнение: у нашенско, покрай Елешница, къде имаше уранови мини, за десетилетия останаха стотици вдовици да миньори. Нима някоя посмя да взриви себе си и тия, дете умориха мъжа ѝ, баща ѝ, братята ѝ, синовете ѝ? В древен Египет един роб е издържал около 7 години. В българските уранови мини – чиято продукция отиваше в Путинландия, която тогава се казваше малко другояче – миньорите хвърляха топа за 4. А това си е прогрес: изпълняваме петилетката за три години, почти същото съот-

ношение като 7:4 – как да не е прогрес! Имаше ли недоволство? Не. Изводът е очевиден – днешна Путинландия е по-свободна от вчерашната България. А и от днешната комай също. Предвид това накъде се е запътила тази наша европейска р-р-родина.

Свободна страна е Путинландия. Ако не беше, правителствата от същата Европа щяха да са скъсали дипломатически отношения с нея. Страната на Големия задокански Биг Брадър също. Но не би, защото не искат да получат по-високи цени за при-

родния газ, който пак от Путинландия идва. А и нали заедно борят световния тероризъм къде ли не. Не, никакво късане! Напротив – президентът на Путинландия го гласят за нобелов лауреат. По каква линия? По линията на мира, естествено. Умиротворил Сирия. Там вече не се тровят със забранени вещества, само с разрешени се трепят.

Та това било свободата – според някои. Да се чуди човек какво именно мозъчно увреждане ги е поразило. •

Христо Николов

Извън сатирата, ситуацията в Русия се държи върху практиката в Москва, Московска област и градовете с население над 1-2 милиона да се спазват в поносими за трудещите се условия на труд, 8-часово работно време, заплатите не падат силно и не биват задържани. Бремето на лишенията там пада върху временно и непълно заетите, но особено върху гастарбайтерите от бившите съветски републики. Властта умело насъсква работещите местни срещу „пришълците“ и така пренасочва недоволството в контролируеми канали.

Докато в руската провинция положението напомня българската действителност – извънреден труд, нередовно плащане, висока безработица. Срещу протестите действат криминални групировки, било пряко насочвани от сивовите институции, било поощрявани чрез бездействието на полиция, прокуратура, съд.

За разлика от България, руският бюджет не разчита на приходи от ДДС, акциз и осигуровки, а най-вече на печалбите от износ на петрол, газ и други суровини. Световната финансова криза налага обаче „икономии“ и те се осъществяват за сметка на образованието, здравеопазването, социалното подпомагане и доскоро приемливите комунални услуги (общински наем, битов газ, ток, отопление и водоснабдяване). Лакомията на новата руска мутренска и чиновническа буржоазия (само за едната изминала година руските милиардери официално увеличиха паразитната си популация от 120 на 131 броя, милионерите пък кой ли ги смята, освен данъчното) се изостря от конкуренцията и държавната намеса в полза на „своите“ обръчи от фирми, поради което даже в благополучните островчета на големите градове положението бавно се влошава. Затова са толкова големи усилията за противопоставяне на хората от неовластените класи по редица несоциални признаци. Затова в руската Държавна дума (парламент) се внасят екзотични закони за поправки като лицензиране на шарлатани за медицинска дейност и криминализиране на „оскърбление на патриотичните чувства“. Откъм мускули, капитализмът – и това е световна тенденция – става все по-силен, но стопанските му колени омекват необратимо.

Обединени за глобална промяна

„Обединени за глобална промяна“ е „гражданска група“ във Велико Търново, която работи за самоорганизиране и взаимопомощ сред хората. С това интервю с един от участниците в нея – Светльо – целим да запознаем читателите с мотивите, историята и дейността на групата.

От колко време съществувате групата ви?

Започнахме с асамблея на 11.11.11. Тя продължава и до днес, гражданска и отворена – т. е. всеки може да присъства. Правим я веднъж седмично и на нея си обсъждаме различни неща за решаване. Имаме си дневен ред и т. н. Има си модератор, като всеки път е различен, за да няма йерархия. Моделът е на асамблеите на *Окупирай*.

Сред нас има хора с различни социални, политически и духовни възгледи. Общото между нас е, че виждаме как моделът на представителната демокрация е тотално компрометиран, как всички партии обслужват единствено интересите на големите банки и корпорации, за сметка на индивидуалната свобода и възможност за развитие на отделния човек. В рамките на една година се опитваме да реализираме

на практика вижданията си за самоорганизация и взаимопомощ, изградени на базата на пряката демокрация, хоризонталните структури и свободното коопериране. Ние не сме политическа, а гражданска група. Нямаме лидери или каквато и да е била друга йерархия.

Създали сте „хранителен“ кооператив, който изкупува храна директно от производителите и я доставя директно на потребителите. Какво се опитвате да постигнете с това? Какво сте постигнали до момента?

Основната идея на кооператива е да заобиколим прекупвачите, тъй като изкупуват продукцията на родния производител на ниски цени, а я продават на много по-високи. Това създава пазарна спекула и оцелява производителите. Чрез потребителския кооператив можем да коригираме това и същевременно да консумираме по-качествена продукция. Създаваме пример за взаимопомощ между хората, която е основен фактор в нашата човешка еволюция.

Какви мотиви движат хората да се включват в кооператива? Има ли хора, които се включват само

заради по-евтините цени и по-доброто качество? Какво привлича останалиите?

Мотивите, естествено, са различни. Част от нас, като мен например, се включиха по-скоро заради принципите на подобен тип свободни обединения. Други се присъединяват заради качествената продукция. Всеки има свои побуди, които са индивидуални, но ни обединяват в една обща кауза. Всичко при нас е на доброволен принцип. Явно това работи, тъй като в кооператива участват над 20 души.

Освен хранителен кооператив, гражданска група „Обединени за глобална промяна“ направихме и правим много други инициативи и кампании. Последната, от които беше кампания за събиране на средства за приюта на отец Иван от Нови Хан. Както знаете, той дава подслон на около 200 души, предимно сираци и хора в риск. Заедно със студенти направихме дарителски пунктове, на които десетки граждани оставиха храна и парични средства, които са им изключително необходими, с оглед на настъпващата зима. Това е истинска солидарност между нас, хората, особено ако трябва

да споделиш от това, което ти е най-нужно. В момента развиваме и инициатива „Подарявам – Велико Търново“, която е продължение на фестивала „Настина свободен пазар“, който се провежда четири пъти. Това е една алтернатива на консуматорската култура, която ни залива, а и на самия капитализъм, който единствено ни отчуждава, превръщайки ни в егоисти.

Повечето хора от групата се включиха първо в нещо друго (например в хранителния кооператив) и после са станали част от групата, т. е. включиха се и в нови начинания. Най-добрият пример е националната подгиска срещу добива на шистов газ. Това е едно от нещата, с които се гордеем най-много, тъй като във Велико Търново ние я изнесохме на гърба си. Събрахме най-много подписи на човек от населението. В най-студените дни на годината, към нас се присъединиха хора, които нямаха представа какво представлява групата, но искаха да помогнат. И го направиха. Минувачите се чудеха дали не сме луди, или ни плащат, за да стоим в сняг до кръста и да събираме подписи. Голяма част от тези активисти са все още с нас.

Две години след началото, как преценяваш развитието на проекта?

Има спад в ентузиазма. Много от хората спряха да се занимават, но това е нещо нормално. Причината е най-вече умората. Някои загубиха интерес.

Продължаваме да правим акции. В тях се включват повече хора, но в организирането на нещата – твърде малко. Активизирането идва, когато се появят актуални събития – АСТА, шистовият газ, протестите през зимата.

В момента работим по създаването на социален център, който да създаде условия за повече общуване между хората.

Как стигате до хората?

Най-ефективният начин е чрез медии и социалните мрежи като Фейсбук. Местната преса отразява събитията, с което ни помага да достигнем до повече хора във Велико Търново. Разбира се, постоянните дейности като прожекции на филми, дискусии, безплатни пазари и книжарници, допълнително привличат интереса на хората. Раздаваме и листовки на събитията, за да запознаем присъстващите с инициативите и дейностите ни като цяло. •

Интервю: Златко

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

ПАКТЪТ УГТ-СНТ

» » продължава от миналия брой

По повод Пакта CNT-UGT, видният социалистически лидер Луис Аракистайн казва тогава: „Бакунин и Маркс се прегърнаха над този документ на CNT“, на което анархистическият седмичник на Барселона *Tierra y Libertad* („Земя и свобода“) отговаря рязко, без да прави алюзии за самия пакт, макар че не е трудно да се разбере от критиката му тоталното несъгласие с целия документ:

Любовта към ефективната фраза води често към един хлъзгав терен, от което произтичат тежки исторически грешки. Фразата „Прегръдката на Маркс и Бакунин“ символизира едно единство на толкова разнопосочни идеи, че нито сегашната реалност, нито бъдещите предвиждания не могат да го гарантират. Следователно, това е фраза, която, ако я вземем дословно, може да провокира множество недоразумения.

Прегръдка за общи усилия за социална реконструкция! – Да.

Прегръдка между желаещите една Социална революция, която ще освободи пролетариата? Още веднъж – Да.

Прегръдка между бойци срещу общия враг, сега и винаги? – Да. Последователите

на Бакунин и тези на Маркс са обединени днес и трябва да останат обединени и утре, за да спасят испанския народ и неговата Революция.

Но тези, които продължават да бъдат анархисти и марксисти, не заличиха с една „прегръдка“ и не могат да изтрият фундаменталните разлики, които ги разделят. Дори ако революционната тактика ги съюзява, прякото действие на пролетариата остава фундаменталната линия на разделение. Защото ние, анархистите мислим, че държавата не може да бъде орган на Революцията и че тя не може да бъде приета като политически субект, поемащ отговорността за освобождението на народа; защото, докато марксистите продължават да мислят, че държавата трябва да бъде, макар и преходен, инструмент за построяване на едно свободно общество, нашият продължителен съюз е невъзможен. Марксистите и анархистите могат да постигнат съгласие и да го поддържат само доколкото не нарушават нито един от своите основни принципи.

Между диктатурата и свободата обаче, между държавния централизъм и прякото федериране на народа съществува пропаст,

която не може да бъде изпълнена, ако не се приеме от всички, че свободата е единствената основа на истинския социализъм.

За революционерите, които убеждения произтичат от уроците на историята, не съществува патристично или расово чувство, което може да разруши основните противоречия между двете теории; и един синтез между двете исторически течения, които се сблъскват и отблъскват, е невъзможен. Има едно единство за специфичната борба. Има прегръдка за едно общо революционно навдигане.

Но властта и свободата, Държавата и Анархизмът, диктатурата и свободната федерация на индивидите, ще останат непримиримо антагонистични дотогава, докато ние всички не разберем, че никаква друга свобода не е възможна, освен тази, която народът избира свободно.

В заключение, „прегръдката“ между Бакунин и Маркс няма да бъде фалшива, само ако социалистите, които според Маркс, в крайна сметка, се стремели да стигнат до анархизма, се откажат от класическия парадокс да използват диктатурата на държавата, за да... премахнат държавата“.

Култът към организацията и личността

Това заглавие може да се стори на пръв поглед парадоксално, защото култът към всемогъщата и всезнаещата организация като че ли води след себе си пълното подчинение на личността на организационните императиви. Всемогъщата организация обаче, било тя на Католическата църква, на болшевишката партия или на Империята на капитала, е парализирана без „вдъхновяващото ръководство“ на лидера, бил той папата, Ленин, Сталин, Хенри Форд или Круп. И колкото по-голяма е организацията, толкова по-силна е всеобщата нужда от подчинение на неговата воля и елиминирането на индивидуалното съзнание, което е поверено на бдителната стража на онези, които, поради различни причини, изпълняват ролята на тълкуватели и непогрешими вождове.

На теория би могло да се вярва, че благодарение на своята децентрализирана структура, CNT е предпазена от такава опасност. В действителност не е така и според нас това се случило, защото членът на CNT, като личност, защитавайки енергично своето мнение, има съзнанието, че принадлежи на една група или синдикат, който от своя

страна е част от местната Федерация, свързана с регионалната Федерация, която е обединена с другите в Националната конфедерация. Организацията, неизменна, основана върху ненакърними принципи, съществува независимо от индивидите, които членуват в нея. Да се греша е човешко, но организацията има един почти религиозен ореол и усещането, че каквото и да се случи, CNT винаги ще съществува. Когато четем един манифест на Националния комитет, завършващ с думите: „Да живее безсмъртната CNT!“, ние не можем да отхвърлим прилагателното като чиста гемагогия. По-скоро го възприемаме като религиозно състояние. Факт е че CNT, нелегална през по-голямата част от своята история, се появява от време на време, когато има възможност да функционира легално, мощна от всякога, поне числено. Но във вътрешен план, на човешко ниво, борбата между реформистката и революционната фракции става още по-яръкостна и изглежда винаги свързана с най-известните личности.

Полемиката Пеуро-Пестания през 1929 г. илюстрира как то сблъска между личностите, така и изградената мистична концепция за CNT. Пеуро

» » продължава на страница 9

България - разорената целина

Диана е „мениджър човешки ресурси“ в софийския офис на голяма международна компания. Тошо по принцип работи в строителството в София, но откакто кризата напусна сектора, повече работи над себе си в квартирата в Люлин. Общото между двамата е малкият град, в който са родени, и сантименталните спомени, които ги свързват.

Разговаряйки на кафе, откриха още нещо общо – притежаваха по едно парче земя в различни селца близо до градчето, наследство от отдавна забравени грядовци. Темата се дължеше в медиите, та неусетно влезе и в разговор.

Тошо тъкмо бе получил рентата от земята си. Четири декара по 20 лева. Добре му дойдоха да си смени амортизатора на корсата – има добър приятел, който ги взема евтино. Диана притежава 20 декара в същото село, но получава рентата само за 15 – според поземлената комисия една четвърт не се обработва.

Тошо мисли да продаде земята си. Трябвало му 300 лева да си оправи зъбите, а „бизнесът“ по строежите не върви. Не може обаче да уреди документите си – наследниците

са много, единият е в чужбина и четирите декара земя, които би спечелил, струват по-малко от самолетния билет до България.

Диана има редовни документи за земята си. Но не бърза да я продава. Не ѝ трябва спешно пари, а земята не се амортизира, няма нужда от поддръжка и всяка година ѝ носи приходи. Пари не се хвърлят на пътя, затова, макар да са малко, Диана се прежалва да иде до село веднъж годишно.

И двамата са доволни от решението на правителството да забрани продажбата на земя на чужди граждани. Тошо твърдо вярва, че гедите ни са я поили с потта и кръвта си и не бива да им я продаваме на чуждите поробители! Диана не вярва толкова твърдо и тайно се надява чужденците да вдигнат цената на земята ѝ. Никога обаче няма да си го признае. „Националното чувство“ е една от последните ѝ илюзии за съпричастие с хора като Тошо – с евтини грехи, какъвто връзки, мазоли по ръцете и развалени зъби, но с общи спомени за свобода и безгрижие.

И двамата са прецакани от решението на правителство-

то. Тошо би продал земята си срещу малко повече пари, а Диана би придобила малко повече самочувствие на собственик на недвижим имот. Разбира се, българските търгашки нямат интерес да пускат „чужди поробители“ да въртят далавери в „нашата“ държава, която всъщност е тяхна. Правителството гласува мораториума и всички останали доволни – и фондовете, купувачи земята на безценна, и гребните собственици, които, ако не им забрани законът, с удоволствие биха я продали на „побител“ за няколко лева повече. Доволен е и Тошо, с развалени зъби и спящата вяра в глупостите на държавната пропаганда, и Диана, с недвижимия имот, крепящ самочувствието ѝ.

Но промените в земевладеенето идват като лавина и никакъв закон не може да ги спре. Годишните, по които въздишат хора като Тошо и Диана, в които всеки селянин ровеше парчето си земя, безвъзвратно отминаха. Повечето земя в България се обработва от няколко хиляди огромни „земеделски стопанства“, които практически превръщат нефтени продукти (горива и тор) в земедел-

ска продукция. Това става с помощта на скъпи машини и малцина работници. Дребните стопанства, разчитащи на много труд и амортизирана техника, за да оцелеят, практически нямат пазарна стойност.

Никакви държавни политики за развитие на устойчиво земеделие и поддръжка не на гребни стопанства не биха могли да бъдат приложени против интересите на управляващата класа, част от която са едрите земевладелци. 78% от държавните „помощи“ в земеделието се прибират от 3,4% от „фермерите“. Огромна част от разходите пари вредят на производството – унищожават се готови градини, за да се отчете създаването на нови; сее се там, където нищо не никне, но има законово осигуряване; пустеят плодородни земи, за които несъществуващи фирми прибират държавни субсидии.

Селата опустяха с механизирването на земеделието и навлизането на торове и пестицидите. Никакви държавни политики, „преходи“, смяна на правителства, влизания и излизания от ЕС не можах да могат да

променят този процес. Вчерашните селяни мият чинии и тоалетни в Англия и Испания, а къщите им се рушат като след война. От работещите в земеделието 60% са над 55 години, а под 35 години са едва 7%.

Земята неизбежно ще стане притежание на „зърнените босове“, които печелят от нея. Хората като Тошо, живеещи в несигурност и вечен недоимък, огромното мнозинство от българите, ще бъдат принудени, по един или друг начин, да я продадат. Ако трябва, ще им „помогне“ дори държавата, ведно със синдикатите, според чиито анализи вече „сериозна бариера за дългосрочни инвестиции в селското стопанство е раздробяването на собствеността на земята“. Тогава такива като Диана също ще продават земята си – никога няма да се занимава да чопли нейната, когато има достатъчно своя. Всички ние ще бъдем окончателно изхвърлени от селото и от „българската земя“, там ще останат само хората, които „могат да си позволят един по-качествен живот“ и техните прислужници.

» » » продължава на страница 10

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

ПАКТЪТ УГТ-СНТ

» » » продължава от страница 8

ро, който в много от своите дела и думи е в пълно противоречие с принципите на CNT, никога не оспорва: „*фундаменталните принципи, чийто съществен и постоянен характер е необходим. Конфедералните конгреси могат да променят много от принципите на CNT, за които считат, че е необходимо да бъдат променени. Това, което никакъв конгрес и още по-малко отделен индивид не може да направи, въпреки всякакъв „реалистичен подход“ и „прагматизъм“, е да отрече основните принципи, които са фундамент и основание за съществуването на CNT – антипарламентаризмът и прякото действие... Без тях CNT няма повече право да съществува. И аз, общо взето, не защитавам нищо друго, освен основанието на CNT да съществува.*“

(Пейрац, I, 32-33)

Година по-късно, през 1930 г., Пеуро се оказва сред подписалите манифест за *Inteligencia Republicana*, който е опит за създаване на „Народен фронт“ за реализацията на една демократична политика и социална програма. Месец след това в *Acción Social Obrera* се появява следната негова декларация:

Винаги искрен и неспособен да крия публично това, кое-

то правя като частно лице, аз подписах един политически манифест... Очевидно, подписвайки този манифест, влязох в противоречие с моите идеи; и констатирам, че предприех това действие, грешно или не, с ясното съзнание за това противоречие.

Държа да подчертая, че това, както и сега, се касае за един строго личен жест. Никой не може да твърди, че съм търсил да повлияя на другите. Става дума за акт, в който индивидът се изразява спонтанно. Въпреки това, има слухове, предупреждаващи ме, че това ми лично поведение е не само грешка, но нещо повече, представлява опасност за най-скъпите принципи за сърцето ми. И понеже е сигурно, че не бих могъл да желая и не желая да причиня каквато и да е вреда на най-скъпите ми неща, аз разбрах, че имам две възможности: или да оттегля подписа си под този манифест, или да поставя себе си в остракизъм... Поради това, декларирам, че за да попреча на всяка опасност, която би заплашила свещените за мен неща, аз изоставям всякаква своя дейност в организацията, в идеологическата пропаганда и в журналистиката, ставайки един от многото, които следват мълчаливо авангарда, който води нашата среда“. (Пейрац, I, 38-39)

Борбата между реформистката и революционната фракции става още по-яростна и изглежда винаги свързана с най-известните личности.

Осем години по-късно, Пеуро обяснява как е било възможно, той, въпреки че е против влизането на CNT в правителството поради тактически мотиви, да стане все пак министър:

Мисълта принадлежи на индивида, но всичко останало е на разположение на колектива, на организацията, в която членува.

Изкушени сме да коментираме тези документи от особена важност, които помагат да се обясни как и защо става възможно през 1932 г. лидерите – или ако предпочетем израза на Пеуро „авангардите, които ни водят“ – да следват една политика в пълно противоречие с прин-

ципите, тъй дълго защитавани в пресата и на конгресите. Всеки компромис и всяко отклонение, бързат да ни убеждават те, не са „поправка на свещените принципи на CNT, а само действия, продуктувани от обстоятелствата“; след което те отново се връщали към принципите.

Членът на CNT не може да действа като личност. „Изпълни дълга си!“ – призив, повтарян хиляди пъти от конфедералната преса – иска да каже да се откажеш от своите ценности и лични чувства в полза на най-важните изисквания за организацията.

Един активист – Маркос Алкон – разказва, че когато е отказал да изпълни заповедта на местната федерация на CNT да заеме мястото в общинския съвет, е бил извикан на събрание, в което участват делегати на федерацията и регионалния Комитет. След като обяснил причините, поради които не приема поста на общински съветник, регионалният секретар Мариано Васкец му казал, че „негов дълг, като активист, е да отиде там, където организацията му посочи“.

Маркос Алкон обаче е от онези активисти, които се съпротивляват, и поставя организацията на мястото:

Аз принадлежа на CNT, доколкото тя отговаря на це-

лите, които преследваме. Когато организацията не изпълнява ролята си, която сме ѝ определили и ме задължава да предам своите идейни убеждения, аз преставам да ѝ принадлежа.

Тоест, организацията трябва да служи на човека, а не обратното. Струва ни се, че култът към организацията е едновременно нейната сила и нейната слабост. В една антиавторитарна организация, реализирането на тази сила съдържа смето на нейното разрушение, защото тя предполага, че организацията мисли и действа, като един човек, поради което става необходимо да се създадат видни личности, чиито слова не се разискват и действията им са над всяко несъгласие. Тези видни личности са големите оратори и „хората на действието“. Както забелязва Илдефонсо Гонсалес:

Участващи във FAI и обвинити с един мистичен ореол, една група хора, които в течение на дълги години ще посетят живота си на действието и понякога ще платят за това с кожата си, заслепени от практическите и моментни резултати от своята дейност, ще създадат една, своегo рода, доктрина на действието. (Пейрац, I, 14) •

(слева)

България - разорената целина

» » » продължава от страница 9

ЕС няма нужда от реална, защото купува „виртуална земя“

През 2010 г. независимият европейски изследователски център OPERA представя най-мощното до момента изследване на вноса на земеделска продукция в ЕС и стига до извода, че Съюзът използва близо 35 милиона хектара земя извън своите граници в своя полза – територия, която е почти равна на територията на Германия и която изследователите наричат „виртуална земя“. *Бързете да се мръщим, когато гладни за ресурси нации изкупуват земя в други страни* – казва проф. Харалд фон Вицке от Хумболтовия университет в Берлин, – *но ние правим абсолютното същото, макар и с пазарни средства, вместо с чуждестранни инвестиции*. ЕС е най-големият вносител на селскостопанска продукция в света – 102 милиарда евро годишно спрямо 85 и 82 милиарда за САЩ и Китай, съответно, и въпреки това отдавна няма нужда да купува директно земя – той може да се снабдява с всичко необходимо,

като диктува както цените, на които купува, така и цените, на които продава своята продукция. Само за последната, 2012 година, ЕС бележи ръст от 12% на печалбите си от селскостопански износ – предимно крайни продукти – спиртни напитки, бебешки храни и пр. Близо половината от този ръст се дължи на увеличените цени, обаче, а не на количествата. Богатите територии като САЩ – най-големият износител на селскостопански продукти в света – и ЕС все още могат да печелят от земеделие, като дори подбиват цените на бедните страни. Пословичен е примерът с Хаити – една от най-бедните страни в света, която някога е произвеждала достатъчно ориз, за да се изхрани, днес внася 80% от ориза, който потребява – предимно от САЩ. Бедните фермери просто не могат да продават толкова евтино, колкото най-богатият им съсед. За хищническите апетити на глобалния корпоративен капитал бедната страна има смисъл да съществува единствено като потребител – Хаити е един от трите най-големи клиенти на американските производители на ориз – и

операцията по ликвидирането на нейното земеделие е извършена достатъчно експедитивно, за да се впише в „схемата“ на капитализма. Субсидиите на богатите страни са само едната страна на монетата – те са по-малко, отколкото са печалбите от износа. Производителността на високотехнологичната механизация и окрупняването на земите са много по-сериозен фактор – през 1930-те години в САЩ 1/4 от населението се занимава със земеделие в близо 6 милиона малки ферми. Само 60 години по-късно земеделците са едва 2% от населението, а лъвският пай – 3/4 от продажбите – се реализират от 160 хиляди големи стопанства.

Въпросът е какъв е въпросът?

Ясно става, че въпросът не е в това чия е земята – било фактически, било юридически. Въпросът е в това, че в епохата на глобалния корпоративен капитал единственото нещо, което една бедна държава може да си гарантира с послушание е собствената си мизерия. Бедни и богати държави ще има дотогава, до-

като има държави и никакви реформи не могат да възпрепятстват световната експанзия на капитала. Най-търсената стока в света са парите, а световните пари все още се печатат във Вашингтон и Франкфурт. Бедните страни биват баламосвани вече половин век, че трябва да се „приобщят“ и „отворят“ към Запада, след което щели да цъфнат и вържат. Така Хаити се „отваря“ през 1995 г., като намалява вносните мита от 50% на 3%, и резултатът е налице – мизерията се увеличава пропорционално на „отварянето“. Това далеч не е изолиран пример. Страните, в които местното производство на селскостопанска продукция е най-малко в сравнение с вноса – или, по-просто казано, онези, на които храната им излиза най-скъпо – са именно най-слабо развитите. По данни на ООН, първите 20 страни в света, при които вносът е по-голям от износа на земеделски продукти са Джибути, Кирибати, Сомалия, Гвинея-Бисау, Бенин, Гамбия, Източен Тимор, Либия, Йемен, Сао Томе и Принсипе, Зимбабве, Сенегал, Хаити, Афганистан, Кабо Верде, Либерия, бившият Судан, Коморските ос-

трови, Гвинея и Египет. Нито една от тези страни също не е промишлен гигант.

България е груг чудесен пример за това какво цъфване и връзване настана след великото присъединяване към „Европа“ – цъфнала е отвсякъде като стар галос и се чува как да върже двата края. След 24 години „демокрация“ и 6 години „европеизация“, правителства и парламенти от всички цветове на дъгата, пред- и следприсъединителни програми и фондове, пак по официални данни на ООН, равнището на нейното земеделие е на нивото на 1960 г. и с 1/3 по-зле от оръеловата 1984. За никога не е тайна каква трагедия беше икономиката на „социалистическия лагер“ през 80-те години на миналия век и затова спокойно можем да перифразираме стария тъжен виц, че през 1989 г. България е била на ръба на пропадта, но с помощта на ЕС и международните финансови институции е направила решителна крачка напред. Тази пропаст народът все още може да премине, ако я напълни с разплутите телеса на своите вождове. Друг брод и „преход“ към спасителния бряг няма. •

Златко и Саю

АНТИИСТОРИЯ СЛАВЯНОБЪЛГАРСКА

Катехизис на властника

» » » продължава от миналия брой

V. Структури на властта

19. Сферата на приложение на властта и броят на апаратчиците има тенденция да се разширява непрекъснато, вследствие:

а) Известните закони на Норткот Паркинсън, присъщи на всяка бюрократична система – ханска, британска или народно-демократична. [Количествената и качествена страна на тези закони е изяснена в следващите две подзабележки:

(а) Всеки овластен индивид се стреми да се изкачи в йерархията. Когато това е невъзможно вследствие задръстване по стълбата, въпросният индивид мотивира пред висшестоящата инстанция необходимостта от помощници (винаги в интерес на общото благо). Наличието на такива автоматически го поставя в положение на техен началник, с което щатът набъбва, а стълбата се удължава с едно стъпало надолу. При това този процес няма нищо общо с обема „работа“, извършвана във ведомството или някой негов сектор. Като илюстрация професорът дава примера с британското адмиралтейство, или още по-фрапацирация – с министерството на колоните: когато метлата на бунта смята останки-

те от Британската империя в боклукчийската кофа на историята, в нейното колониално министерство е имало 6-7 пъти повече чиновници, отколкото в епохата, когато тя е била в апогея си и „слънцето не залязвало над нея“.

(б) Желанието на новоизлюпени началник (пък и на имащия най-висш ранг) да съхрани стола, креслото или престола го води до пречиствателни операции в подведомственото му обкръжение. Чистката засяга всичко, което стърчи над средното ниво или би могло да засенчи началството. Затова, ако чиновникът – от архиваря до първия министър – иска да запази мястото си, той трябва да разговаря с колегите си за футбол, конни надбягвания или ТОТО (1 или 2) и никога за сериозни неща. Горните две операции – очистването на всичко стърчащо и доброволното превръщане на подчинените в шутове – водят до съответни качествени изменения в йерархията на всички нива. Когато въпросният началник се изкачи на следващото стъпало, отиде в пенсия или при Тангра, някой от артисалите в антуража поради нищожеството си заема по „достойнство“ вакантния пост. Той прилага същите превантивно-хигиенични мерки спрямо своето обкръжение. Така след няколко поколения, отбелязва проф. Пар-

кинсон, във ведомствата започва истински състезание по идиотизъм. Друга илюстрация, освен британската, на универсалността на паркинсоновите закони, може да се намери в историята на „свветската“ власт. Наследила от империята на Романовци 1 300 000 чиновника, станали в 1922 – след 5 години ленинско управление – 1 500 000, през 1962 г. те са 16 000 000, а днес – 30 000 000! Тези „количествени натрупвания“ водят до „качествени изменения“ във върхушката на чиновническия авангард на „свветските народи“ и „прогресивното човечество“. Качеството може да се проследи по пътя, извървян от Ленин, през Сталин, Хрущов, Брежнев, за да стигне до живите трупове Андропов и Черненко, и техния духовен син – Горбачов.

Сериозният изследовател на тази епоха не трябва да се смуцава от комплиментите, които си разменяват нейните „велики“. Така например екс-външният министър Клод Шейсон – едно френско потвърждение на закона за ентропията на интелектуалната енергия във висшите бюрократични сфери – сравнява сенилния Андропов с... компютър, пропускатки да уточни „от първата генерация“. Кремьоловедите изпитваха известно неудобство, когато трябваше да издават ха-

рактеристика на трепоследния господар на „Третия Рим“ и бивш шофьор на Брежнев – Черненко, но затова пък са разточителни спрямо последния провинциален, партиен помпагур – Горбачов, който имал „чугунени зъби“... в ерата на роботронната революция!!!

б) Увеличение на броя на поданиците или квадратните километри.

в) Разнообразието на задачите, които се поставят в процеса на установяване, поддържане и разширение на властта.

г) Особеностите на „текущия исторически момент“, свързани с вътрешното и международното положение на господстващата каста или класа.

Комбинираното взаимодействие на гореизброените фактори води до удължаването на йерархическата стълба и специализирането и разпределението на функциите във властническия екип.

20. Последното води до конституирането на различните институции, чиято съвкупност образува държавата. Лъвският дял от тях се пада на репресивните: полиция (явна и тайна), армия, шпионски служби, съд, затвори, концлагери, палачи. Без тях държавата е като безгръбначно мекотело. Следват институции, свързани с набирането на средства, необходими за

издръжката на многоликата класа от господари или – което е същото – „слуги на народа“, които, както вече се знае, винаги представляват „честта, съвестта и ума на епохата“. Финансовите проблеми на Държавата се опростяват значително, когато икономиката е етатизирана и бирникът е едновременно и собственик на „средствата за производство“. И не на последно място са институциите за „морално-политическото“ оглуляване на поданиците: преса, радио, телевизия, училища, университети, храмове с техните агитпропи и клир. Всичко това, оплетено в мрежите на дублираща административна и партийна бюрократия, която е коронована с министерства, правителства, парламенти, държавни съвети, централни комитети и пр. символи и седалища на върховната власт.

21. Гореизброените процеси на диференциация образуват основата на толкова скъпото на Монтеско и останалите конституционно-демократически шарлатани разпределение на властите: законодателна, изпълнителна и съдебна. Независимостта на последните е свършено илюзорна, ако се вземе под внимание техният общ интерес. А както се знае „Интересът клати фесал!“

» » » продължава на страница 11

НИКОИ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Анархизмът в Чепинско

На 16 декември 1948 г. след полунощ пред къщата ни в Ракутово спира камионетка с милиционери. В камионетката вече са качени четирима мъже от Велинград: зъболекарят Милош Попов, медицинския лаборант Петър Лозанов (Перчо), работникът Борис Попов и книжарят Васил Гугалов. От нас изкарват баща ни – Георги Зяпков – работник, после отиват в Дорково, където от кошарата вече е арестуван Боян Статев, брат на майка ми.

Общото между шестимата е, че са анархисти. Същата нощ новата большевишка власт арестува 1000 от най-дейните представители на анархистическото движение в България, като изема книгите, албумите и записките им. От тях 600 въдворява в концентрационни лагери.

„Вината им е, че мислят по свой начин. Независимо, че всички са активни участници в антифашистката борба. От тези 1000 души от моя роден край са шестима. Аз ги обичам, високо ценя и дълбоко им вярвам. Те живяха честно, говореха открито, биеха тревога, че сме пред една пропаст, готова да ни погълне материално, физически, интелектуално. Те говореха за тази пропаст ведна-

га след 1944 година. Аз им вярвах. Исках да не са прави. Но те говореха заради самата истина, биеха тревога, защото обичат живота, високо го ценят и имат дълг пред историята – истината да се казва, дори с цената на живота“. (Янка Статева)

С погрома на 16 декември большевишката власт цели да дезорганизира, задуши, унищожи анархистическото движение в страната. То е силно развито в София, Пловдив, Пазарджик, Ямбол, Казанлъшко, Великотърновско, Русе, Хасково, Кюстендилско, Благоевградско и в Чепинско, както тогава са наричали нашия край.

Първия удар срещу това движение нанасят още на 10 март 1945 г., когато са арестувани всички делегати на Националната конференция на Федерацията на анархокомунистите в България (ФАКБ) в Княжево. От чепинската организация делегати са Ангел Бирников и Кирил Бояджиев. След едномесечни побоища и глад ги въдворяват в лагер до река Джерман, Дупнишко. Вероятно това са едни от първите концлагеристи в страната.

Имах щастието да познавам някои от делегатите на конференцията в Княжево. Бях

близък приятел с Илия Петканов, Христо Колев Големия, Борислав Менков, Стоян Цолов, Желязко Петков, Ангел Бирников. Познавах бай Стефан Тонев. Толкова ум, толкова човещина, толкова обаяние имаше у всички тях! И срещу тях – Гершанов, Нешев, Гогов. Лилупути бият великани! Кога толкова бързо озверяха тези хора? Спомняйки си с омерзение за бячите, още не спирам да се учуждам на идеолозите на тези отношения, на творците на концентрационните лагери! Какъв морал са имали шефът на ДС Руси Христовозов, министърът на вътрешните работи Антон Югов, Цола Драгойчева и сие, които нареждат унижаване и унищожаване на хора с различни убеждения, с които са били заедно в лагери месеци преди това. Колко мръсотия може да се таи в душите на новите функционери, за да предложат на антифашистите-анархисти от величието на Манол Васев, Иван Рачев, Трухчо Трухчев, Стефан Тонев, Илия Петканов, Борислав Менков и др. да подпишат декларация, че повече няма да се занимават с фашистка дейност! Такава нелепост могат да сътворят само най-достойни ученици на Сталин и Георги Димитров.

Лагерът край река Джерман е първият, в който са задържани антифашисти. С него се слага началото на българския Гулаг. Някои от анархистите са освободени след три, а по-голямата част след шест месеца. Представителите на другите партии от ОФ са мъчаливи гузно.

Разказван ми е следният случай за този лагер. Вечер, връщайки се под строї от работа, групата арестувани анархисти подминава окъсана старица с наръч дърва на гръб. Скоро след това край тях минава файтон с охранена жена, облечена в кожи. От групата се чува глас: „Домогаз, докато има такива картини, затвори ще има и ние ще бъдем в тях!“

Милиционерът смутен пита: „Ама, чакайте бе, хора, какви сте вие?“

„Анархисти“ – отговарят. Отсега нататък анархистите ще бъдат арестувани, изпращани в лагери, ще ги съдят, ще обискират, ще заплашват, ще преследват децата им. А на хората за тях ще се говори лошо или нищо – изпитани большевишки средства.

Без да съм изчерпателен, ще разкажа това, което помня и което знам за случилото

се на анархистите от нашия край, както и по няколко думи за онези от тях, които по-малко или повече лично познавах.

Кои са първите сячи на анархизма в Чепинско не съм установил със сигурност. Има спомени за Димитър Шопов (Митьо Шоп), преселник от Македония в Лъджене. Бил госта разхайтен, пиел, пушел. Сприятелил се със съседа си Захару Ненчов (бай Заре), който така му повлиял, че Митьо става пълен въздържател и разпространител на анархизма. Полицията го наблюдава, бие го. Заболява от туберкулоза и умира през 1932 година. На погребението отива цялото село. Георги и Борис Попгеоргиеви от Чепино (по-популярни като Гьоре и Борис Попови) се увличат като деца от анархизма на учителя им Родосто Павлов, пазарджиклия.

Най-сериозни разпространители, а и най-дълбочено запознати с анархистическото учение са братовчедите зъболекар Милош и Георги Попови. Те са следвали във Франция, където са се възновявали от Себастиан Фор, срещали са се с легендарния Нестор Махно. •

(следва)

Костагин Зяпков,
(kzyapkov@abv.bg)

АНТИИСТОРИЯ СЛАВНОБЪЛГАРСКА

Катехизис на властника

» » продължава от страница 10

Смешението на функциите на трите власти или поделенията им се констатира във всеки момент, в който хиграта на недоболството се навдига срещу държавния рег. Тогава армията поема функциите на полицията, правителството – тези на „народното“ събрание, а извънредните съдилища – ролята на палача!

Честите административни реорганизации, при които наказателните институции (затвори, лагери и т. н.) минават от МВР към Министерството на правосъдието и дори на културата и образованието, и обратно, са още едно доказателство за това, че т. нар. разделение на властите е само един конституционен фарс.

Ако понякога във властта се засилват черти, които на езика на улицата се наричат „демократичност“, те се дължат само на нейната слабост и огъване пред натиска на разюзданите тълпи. **Следователно, „демократията“ е симптом на старческа дегенерация на властта.**

VI. Финансиране на властта.

22. Както вече бе казано, размножението на „работниците“ от институциите, изброени в предишния пара-

граф, се извършва съобразно законите на известния английски проф. Норткот Паркинсън – в геометрична прогресия. Последното обстоятелство превръща въпроса за набиране на средства във въпрос витален и кардинален за властта.

23. Източниците за набиране на необходимите финансови средства са:

а) Облагане на трудолюбивото народно стаго с данъци, когато то работи „на своя сметка“, или чрез директно прибиране на частта, наречена „труд за обществото“, когато то работи с държавните, т. е. „общонародни средства за производство“. Тази част варира от 10% (или десетък, който блаженстващата под сянката на султаните рая е дължала на държавата), до девет/десетък т. е. 90%, както е при стоково-паричното стопанство, в условията на развития социализъм.

б) Военни обирни съседите, чието разнообразие изпъстря странците на външнополитическата история на всяка държава.

Докато първият начин е предоставен на нисшите звена от йерархията на властта, то вторият е прерогатив само на върховната власт, която го организира като високпатриотичен подем и общонародна инициатива.

24. Събраните средства се предават на висшестоящите институции и така – чак до върха на пирамидата, който единствен е упълномощен да разпределя тези средства надолу – според силата на отделните властници и значимостта на новозапланиваните мероприятия. **(Силата на отделния властник е пропорционална на сборната глупост на поверените му поданици!)**

VII. Отношение на властника към членовете на обществото, върху което е издигната пирамидата на властта и тяхното категоризиране.

25. Ако властникът допуска на думи – и почти никога на дело – определени компромиси спрямо окръжаващото го народно стаго, то е само за да може по-добре да го възседне. То не заслужава нищо друго, освен неговата ненавист или презрение (в зависимост от текущия момент). И толкова по-зле за него, ако се остави да бъде воден от чувствата и връзките на добродушие, любов или приятелство. Той не е никакъв властник, ако подобни връзки могат да спрат ръката му или накарат окото му да мигне.

26. С цел завладяването на властта над обществото, властникът може (и често е

задължен) да живее в него. Той трябва да проникне навсякъде – във всички слоеве, институции, организации, променяйки езика и цвета си като хамелеона или козината като вълка, но винаги запазвайки вълчия си нрав на властник.

27. С оглед полесното овладяване на властта над това мръсно общество (за което, подобно Калигула, той често съжалева, че няма една-единствена глава за отсичане) властникът го разделя на няколко категории. При класификацията си, както във всички други свои мероприятия, той не се ръководи от чувства на омраза или любов, а единствено от гледна точка на степента на полезност или вредност на даден индивид за каузата на властта изобщо и неговата лична частност.

Помнейки, че той не признава (освен на думи) равни и че обществото е разделено на две: на едната страна е той – властникът, а на другата – остатъкът на обществото, то този остатък се разпределя в следните пет категории:

28. Към първата категория – т. нар. службаша – принадлежат всички, които срещу прилично възнаграждение са готови да изпълняват всякакви заповеди.

В еволюционните епохи, а те обхващат 99% от исто-

рическото време, тази категория е най-сигурната опора на властта. Ето защо нея властникът трябва да търси (разбира се, не като четирилистна детелина, защото при днешните условия тя се намира сравнително лесно: почти на всяка случайна извадка от петима граждани, поне един ще приеме да нахлузи милиционерската фуражка или галонираната униформа) и да я пази, като зеницата на очите си, защото без нея властта не може да съществува.

29. В следващата (от гледна точка на полезността) категория влизат всички тези, които декларират, че не се интересуват от „политиката“. Тези, които са индиферентни към обществените промени и на които е все едно кой за какво се бори в обществото. Тази блатна категория е изворът на поданиците в едно царство. Тяхната важност е почти равнотелна на тази на първата категория, ако не и по-голяма. Защото без поданици и службашите са немислими.

Тази категория не граби и не потиска, но благодарение на нейното равнодушие и овчедушие съществуват и грабежът, и потисничеството – тези иманентни атрибути на властвуването. •

(следва)

Из том I на „Антиистория
славнобългарска“

КУЛТУРА

Стиймпънкът...

» » продължава от страница 7

рят за всеобщо щастие, а не да се домогнат до властта – и отвъд това митологизират е исторически факт, че основата на социалните придобивки като 8-часов работен ден, отпуск, пенсия, различни осигуровки, които съвременността постепенно губи, е положена именно в онзи период. Разбира се, с цената на жестока класова борба, стачки, бунтове, атентати.

Последвалият 20-ти век попарва всичките блянове на „викторианците“. Науката и техниката, подчинени на управляващите класи, създават чудовищни средства за манипулация и убийства, в социалните експерименти надделяват тираничните антиутопии, отново надига глава религиозният фанатизъм. Мечтите на миналото липсват в съвременността, липсва вяра в доброто бъдеще, днешният човек не е сигурен в утрешния ден, което личи от изобилието апокалиптични сюжети в литера-

турата и киното на 21-ви век. Стиймпънкът, освен пародия, е опит за „рестарт“ на света, така че да си спестим случилите се злини, да поемем по „правилния път“.

Последното все още не е късно да стане, ако се обърнем към радикална промяна в обществения модел, защото тъкмо от него зависи дали всички сегашни и бъдещи технологии ще работят в един човечен режим, за благо на хората, без да ги превръщат разходен материал. •

Николай Телалов

Тъжна вест

На 24.09.2013 г. на 89 години в гр. Пловдив почина анархистът

Кольо Кърджалиев

Член на Пловдивската анархистка организация, минал през болшевишките концлагери Богданов дол и Белене.

ФАБ

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	2x7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Превестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една върваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.11.1894 г. съгът в Париж осъжда анархиста Пол Реклю (племенник на прочутия безвластник, географ и педагог Елизе Реклю) на 20 години затвор за революционна дейност.
- На 03.11.1853 г. в Магрид умира испанският реформатор Медизибал.
- На 05.11.1844 г. в гр. Лом е роден българският анархист Петър Лозанов (Перчо).
- На 08.11.1944 г. в гр. Радомир се състои възстановителна конференция на ФАКБ.
- На 08.11.1889 г. в Гуляй Поле (Украйна) е роден легендарният анархист Нестор Махно.
- На 10.11.1945 г. във вестник „Работническа мисъл“ е публикувана „Платформата на ФАКБ“.
- На 11.11.1887 г. са обесени известните „Чикагски анархисти“ – борци за 8 часов работен ден.
- На 11.11.1974 г. в Париж умира един от идеолозите на българското безвластническо движение Иван Рачев Иванов.
- На 17.11.1987 г. в София умира анархистът Трухчо Николов Трухчев, прекарал дълги години във фашистките и болшевишки затвори и концлагери.
- На 17.11.1856 г. умира един от големите теоретици на социализма Робърт Оуен.
- На 20.11.1936 г. по време на Гражданската война в Испания, при отбраната на Магрид погледен и убит от български болшевик известният анархист Буенавентура Дуррути.
- На 23.11.2004 г. в с. Хърсово (Благоевградско) умира анархистът Любен Янкулов.
- На 24.11.1870 г. в гр. Вилно (Русия) е роден видният анархист Александър Беркман.
- На 25.11.2004 г. в гр. Благоевград умира анархистът Атанас Мечкарлов.
- На 27.11.1901 г. в Огрин е обесен анархистът Слави Мерджанов.
- На 28.11.1977 г. в гр. Търговище умира анархистът Иван Стойчев.
- На 30.11.1914 г. умира испанският теоретик на безвластието Анселмо Лоренцо.
- На 30.11.1943 г. в нацисткия концлагер Брендок (Белгия) е убит анархистът Тодор Ангелов (Божаната).

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Георги Константинов, София	200 лв
3. Александър Наков, Перник	10 лв
4. Иван Иванов, Стара Загора	35 лв
5. Люба, Пловдив, в памет на другаря си Кольо Кърджалиев	10 лв
6. Костадин Зяпков, Пазарджик	20 лв
7. Стефан Попов, Пловдив	20 лв
8. Никола Александров, Мангра	10 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2013

СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

радиопредаване за свободен живот

ера
радиопредаване за свободен живот
era.a-bg.net

**ЕВОЛЮЦИЯ,
РЕВОЛЮЦИЯ,
АНАРХИЯ -
предаване
за свободен
живот**

Екипът поднася „мамки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по местното радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него. •